

FAMÍLIES SENCERES TROBEN REFUGI EN ESGLÉSIES DE LA CIUTAT EGÍPCIA D'ISMAILIA

P 12-13

Èxode dels cristians del Sinaí

Testimoni de sis seminaristes catalans

Àlex i Antonio, seminaristes de Vic i Tarragona.

P 3-6

El Papa visitarà Colòmbia del 6 al 10 de setembre

P 7

Claus per comprendre el canvi en la consagració

P 9

Pensant-ho millor

Pobres que es van fer sants

Jesucrist, «que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa» (2Co 8,9). Per aprofundir en el valor de la pobresa evangèlica, temàtica ja encetada en la meua darrera col·laboració, heus aquí les semblances d'alguns «pobres» als qui Jesucrist va enriquir...

Faustina Kowalska, polonesa del segle XX, filla d'uns pobres camperols, va sentir la crida a la vida religiosa des de nena, però va haver de posar-se a treballar en el servei domèstic als setze anys per tal d'ajudar els seus pares, els quals s'oposaven a la seva vocació religiosa. Als divuit anys, durant un ball en una festa, va tenir una experiència de Jesucrist tan forta, que va decidir anar-se'n a Varsòvia sola, només amb el que duia posat, confiant que la Mare de Déu li indicaria el lloc on trobar un convent on la volguessin. Després de diverses peripècies, la van acceptar les germanes de Nostra Senyora de la Misericòrdia, però li van demanar que treballés com a serventa un altre any per poder pagar-se l'aixovar que necessitava. En la seva vida, Faustina va rebre moltes gràcies místiques, i va arribar a ser la gran divulgadora del missatge de la Divina Misericòrdia a través del famós quadre

Núria Ferret i Canale

Orde de les Verges

que Jesús li va demanar que fes pintar. Si parlem d'altres tipus de pobresa, podríem recordar sant Martí de Porres, al Perú del segle XVI, el qual va haver de patir una forta discriminació pel fet de ser mulat. Va entrar als dominics com a donat i només després de deu anys de moltes proves va ser admès com a germà coadjutor i va poder pronunciar els seus vots. Tot i ser un excel·lent infermer i cirurgià, a més de taumaturg, no va abandonar mai l'escombra que el va immortalitzar com el famós i humil «frare de l'Escombra». Canviant de continent, al Sudan del segle XIX trobem la impressionant història de Bakhita, «l'Afortunada», esclava que va ser venuda i comprada fins a cinc vegades, sofrint maltractes espantosos. Després de deu anys d'esclavatge, la Providència la va conduir a través del seu darrer amo fins a Itàlia, on va conèixer la fe, fou batejada amb el nom de Josefina, i després d'assolir la llibertat, entrà com a religiosa a les canossianes, on va morir després de cinquanta anys de vida religiosa. Podríem seguir la llista, però se'ns acaba l'espai. Malgrat tot, com va dir Jesús, «feliços els pobres», perquè d'ells és el Regne del cel!

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 22 de març del 1931: s'inaugura el ferrocarril a cremallera que dona accés al santuari de Núria.

Zoom

Carme Munté

Hospital Sant Joan de Déu Barcelona

L'artista plàstic, escriptor i gravador barceloní Jaume Plensa ha cedit la seva obra *Ànima* a l'Hospital Sant Joan de Déu (Esplugues de Llobregat) com a regal d'aniversari, ja que el centre celebra 150 anys. Es tracta d'una figura construïda amb lletres d'acer inoxidable de vuit alfabetos diferents (l·latí, àrab, xinès, ciríl·lic, japonès, indi, hebreu i grec), metàfora de la diversitat i globalitat del món d'avui. El cos construït a partir del llenguatge, la cultura i la tradició descansa sobre una pedra, record i memòria de la terra i de l'origen.

La setmana en tuits

Concetta Larocca @concettalarocca

Comunitat de Sant'Egidio

També França obre corredors humanitaris per als refugiats de Síria

Antonio Moreno @Antonio1Moreno

Periodista

Avui fa 4 anys que Bergoglio es va convertir en papa Francesc. L'al·lucinant no és el que ha fet en aquest temps, sinó el que li queda per fer

Roger Palà @PogerPala

Periodista

«Vostès tenen alguna cosa a amagar, la història ho demostrarà». Maragall *dixit*. Article de @neustomas

Òscar Bardají @OscarBardaji

Director de Comunicació de l'abadia de Montserrat

Això que ha fet avui el Barça supera qual·sevol·la copa d'Europa de tota la història!! Orgull de ser culers!!

Gianfranco Ravasi @CardRavasi_es

President Consell Pontifici per a la Cultura

Ser dona és una tasca terriblement difícil, perquè consisteix principalment a tractar amb homes (Joseph Conrad)

Mar Albajar @maralbajar

Abadessa de Sant Benet de Montserrat

El dimecres m'aturaré almenys 1 hora pels drets de les dones #8M #AturadaInternacionaldeDones

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

Més esport i més salut

L'esport és més present a la programació des del 10 de març, quan va començar l'emissió setmanal de l'espai *El penalti*, presentat per Miguel Ángel Ruiz (director) i Cecilia Martínez els divendres de 22 a 23 h. És un programa sobre el Barça i per a tots els culers del món. En la primera edició, va destacar la remuntada dels blaugrana, amb el 6-1 en la tornada dels vuitens de la Champions. «La UEFA s'ha hagut d'empassar l'orgull de no donar cap possibilitat a l'equip de Luis Enrique», deia el conductor del programa a l'inici. Entre altres ingredients, s'ofereix un resum de l'actualitat barcelonista i una taula d'anàlisi, amb Àngel Pérez i l'exàrbitre Sergi Albert el primer dia.

D'altra banda, un nou programa divulgatiu i de servei sobre salut omple la franja de 16 a 17 hores els dimecres des del dia 1 de març. *L'hora mèdica*, presentat per Marc Rius, dona veu a laboratoris, hospitals, clíniques, entitats i persones en general que promouen l'equilibri físic i psíquic, alhora que estimula la participació dels oients.

Editorial

La maduresa dels seminaristes

L'eucaristia celebrada a la Sagrada Família el dia 5 passat, amb motiu de l'arribada de la Creu de Lampedusa, va ser impressionant per la gran concurrència de joves i pel silenci dens i el sentit d'adoració en què va discórrer. Alguns agents pastorals coincideixen que els joves d'avui tenen una altra manera de celebrar la fe, menys racionalista, més contemplativa, basada en l'experiència i el testimoni de vida. Les vocacions que estan sorgint no difereixen gaire d'aquest nou tarannà.

En l'avinentsa del Dia del Seminari, dediquem el Primer Pla d'aquest número, elaborat pel nostre redactor Joan Piñol, als seminaristes catalans. Aquests joves es preparen per guiar les comunitats cristianes en un mapa pastoral català on cada vegada més un únic prevere tindrà la responsabilitat de més d'una parròquia. La

seves trajectòries personals i els seus itineraris són diversos: els uns provenen de famílies catòliques, d'altres són en un o altre grau, conversos. Alguns han cursat estudis civils. Fins i tot, algun ha tingut responsabilitats polítiques. També els qui els acompanyen són de diverses tradicions espirituals, de vegades externs als seminaris. El fet és que en pocs anys aquests seminaristes seran els que serviran —i d'alguna manera, lideraran— les parròquies, comunitats i moviments cristians de Catalunya. Caldria preguntar-se què n'esperen, d'aquests candidats, els fidels i la societat. L'any 1986, el Dr. Narcís Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, va escriure una exhortació pastoral sobre la maduresa humana i cristiana. En la mateixa línia, la nova *Ratio* dels seminaris subratlla també que allò que ha de marcar l'adequat progrés del seminarista és «assolir el grau de

maduresa humana i vocacional que es requereix per a cada etapa». Una maduresa —diu— vocacional, interior, humana, cristiana i sacerdotal, física, psicoafectiva i social, espiritual, suficient per relacionar-se amb homes i dones, de diversa edat i condició social. Semblaria que aquest nivell de maduresa humanament és difícilment assolible, amb tot, la *Ratio* recorda que és suscitada i afavorida per l'acció de la gràcia que no substitueix la naturalesa sinó que la perfecciona. El document també exhorta els candidats al presbiterat a cultivar la humilitat, la valentia, el sentit pràctic, la magnanimitat en el cor, la rectitud en el judici i la discreció, la tolerància i la transparència, l'amor a la veritat i l'honestetat (93). És obvi que, com més alt sigui el nivell de formació dels laics, major serà també l'exigència dels ministres que estan al seu servei.

La redacció us proposa

Elaboració del nou Pla Pastoral

A Barcelona s'ha obert a la participació de tots els diocessans P 11

Espiritualitat i ecologia

Entrevista a Josep M. Mallarach, consultor ambiental P 16-17

400 anys de l'Escola Pia

Andreu Trilla repassa la història d'aquesta obra educativa P 15

L'Escolania de Montserrat als Estats Units

Gira de dues setmanes per les principals ciutats del país P 25

Un nou llindar

Sebastià Taltavull
Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic
de Mallorca

A prop de Déu i dels germans

Això és el capellà! Una persona que, tot i ser humana com qualsevol altra, ha optat per fer proper Jesús entre la gent. No ha estat pròpiament una decisió seva, sinó la resposta a una crida que li ha vingut de Déu mateix i en la qual molts han contribuït a discernir-la. Avui, ser capellà no és fàcil, l'ambient no sempre ens ve a favor, més aviat hem de front a la indiferència i a la incomprensió. Fins i tot, en el cor de les famílies, on abans els pares ajudaven els fills a la descoberta vocacional i es creava a cada casa un clima que l'afavoria. Per què aquest canvi? Què ha succeït? Passa això dins ca nostra? Què fer perquè la nostra reacció sigui «cristiana»? Treballem-ho!

La missió del capellà és molt clara. La pregària del prefaci de la Missa Crismal, referint-se al sacerdoci de Jesucrist, diu que «*Ell escull uns homes que per la imposició de les mans participin del seu sagrat ministeri, renovin en nom seu el sacrifici de la redempció humana i preparin per als vostres fills el convit pasqual; i que també, moguts per la caritat, com a pastors vagin davant del vostre poble, l'alimentin amb la Paraula i el refacin amb els sagraments. I que, donant la vida per vós i pels seus germans, s'esforcin a conformar-se a la imatge de Crist, i amb fermesa us donin testimoni d'amor i de fidelitat*».

El papa Francesc ho descriu de forma molt suggeridora quan parla de la missió de comunió que té el bisbe com a pastor de la diòcesi i que comparteix amb tots els capellans que formen el presbiteri: «A tal fi, a vegades estarà al davant per indicar el camí i atendre l'esperança del poble, altres vegades estarà simplement enmig de tothom amb la seva proximitat senzilla i misericordiosa, i altres cops haurà de caminar darrere el poble per ajudar els ressegats i, sobretot, perquè el ramat mateix té el seu olfacte per trobar nous camins» (EG 31). Amb tot, l'experiència majoritària de sentir-nos estimats i acompanyats ens reafirma en la convicció que la missió del capellà és estar a prop de Déu i dels germans!

Testimonis de la crida de Déu

Sis seminaristes catalans expliquen la seva vocació sacerdotal

Joan Piñol

La societat catalana està fortament secularitzada. Quan els fidels veuen els temples mig buits i l'envelliment de la feligresia, tendeix a créixer el desànim. Aquesta realitat, tot i ser certa, impedeix de veure com enmig d'aquest panorama el Senyor continua actuant amb força. On més s'aprecia és en com continua cridant molts joves a la vida consagrada. Amb motiu del Dia del Seminari, que se celebra coincidint amb Sant Josep, ens acostem a les històries personals de sis seminaristes, dos de cadascun dels tres seminaris que hi ha a Catalunya. Són sis joves, amb trajectòries diferents i han arribat al Seminari per camins diversos però presenten amb alegria el seu testimoni.

Sant Joan Pau II, a l'exhortació apostòlica *Pastores dabo vobis* (1992) ressaltava aquest optimisme: «"Us donaré pastors segons el meu cor" (Jr 3,15). Aquesta promesa de Déu està, encara avui, viva i operant en l'Església, la qual se sent destinatària afortunada d'aquestes paraules profètiques i veu com es compleixen diàriament en tantes parts del món, millor encara, en tants cors humans, sobretot de joves.»

Barcelona i Sant Feliu

Al Seminari de Barcelona, que també acull els seminaristes del bisbat de Sant Feliu, hi estudien una trentena de joves. Ens apropem al testimoni de dos d'ells, amb perfils i trajectòries diferents. En Javier Ojeda té 37 anys i és nascut a Abrera, a la diòcesi de Sant Feliu, i es defineix com un «convers de llarga distància, cristià des de sempre però no practicant fins que als 23 vaig començar un procés d'apropament al Senyor». En aquest itinerari vers la fe va ser determinant la malaltia d'una persona molt propera i la devoció que tenia a la Verge, «jo vaig arribar a Jesús per Maria i això és importantíssim per a la meua vida». Reconeix que en aquell moment va trobar «una força que no tenia abans, res de màgia, una experiència molt real». Treballava com a quiromassatgista i reflexòleg i tenia parella però, després de donar-hi voltes i de tot un procés, ho va deixar tot per anar al Seminari, on va entrar amb 32 anys i on ara està cursant el cinquè curs, a les acaballes pràcticament de l'itinerari formatiu.

Sobre el testimoni del Javier, el rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull, reconeix que hi ha hagut un cert canvi generacional: «Abans era molt excepcional que hi hagués seminaristes conversos però ara en tenim, joves que no sempre han tingut fe o que venen d'un entorn sense pràctica religiosa i que s'han convertit.»

El cas d'en Josep Roca és el del perfil més habitual. Un jove de família catòlica practicant, vinculat a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona que va entrar al Seminari amb 20 anys. De fet, aquest mateix

Josep Roca (esquerra) i Javier Ojeda (dreta) al Seminari de Barcelona.

dia de Sant Josep serà ordenat de diaca a la basílica de la Sagrada Família juntament amb tres companys més. Així, mentre al Javier encara li queden uns cursos, el Josep ja està en la fase final, uns mesos després de l'ordenació diaconal està previst que ja rebi la sacerdotal.

«La fe la dec als meus pares, que pertanyen a l'Opus Dei», explica. Tot i així, per més entorn cristià, sempre és necessari una conversió personal i aquesta li va arribar amb 18 anys. «Per un costat, vaig de viatge de final de curs en un ambient de festa i, per l'altre, el mateix estiu vaig a unes convivències a Torreciutat (Osca). Visc amb molt poc temps dues realitats molt diferents i m'adono que on realment estic content i feliç és en un ambient a prop del Senyor». Això el va impulsar a col·laborar més amb la seva parròquia, implicar-se cada dia més i dur una vida més intensa de pregària. En Josep va començar medicina a la UIC però durant un recés en aquell primer any d'universitat es va sentir cridat per Déu al sacerdoti. Aconsellat per un capellà de confiança, va prosseguir els estudis mentre madurava la vocació, tot i que va deixar medicina per estudiar magisteri. Finalment, va decidir fer el pas i entrar al Seminari.

Primer va anar a estudiar els dos cursos de filosofia a Pamplona, com han fet altres seminaristes. «Va ser també un període de discerniment i el que més agraeixo d'aquesta etapa és la formació espiritual. També el distanciament hi ajuda molt, va bé una

JOSEP ROCA
«Amb molt poc temps visc dues realitats molt diferents i m'adono que on realment estic content i feliç és a prop del Senyor»

JAVIER OJEDA
«Soc un convers de llarga distància, als 23 vaig començar un procés d'apropament al Senyor»

relació més de debò, ara tinc relacions molt més autèntiques», explica en Josep. El Javier hi està d'acord i parla d'un doble moviment: «Quan entres has d'allunyar-te de la família i els amics i fer el pas però després tornes a tenir amb el teu entorn una relació diferent però molt intensa.»

El procés de Seminari és molt important i així el viu el Javier: «Aquí passem set anys però per posar unes bones bases per poder viure el ministeri plenament. L'experiència comunitària ajuda el procés de discerniment, no pots simular la vocació, aquí et trobes amb qui ets de veritat.» Una de les coses que el jove seminarista destaca amb èmfasi és la importància que al Seminari es formi una rutina de pregària, d'estudi i de vida en fraternitat. «El Seminari no és un lloc és un temps. El món no entén aquests set anys. Si els mires fredament són monòtons, fem sempre el mateix horari i la mateixa rutina però precisament això és el que més ens ajuda.» Ojeda hi afegeix: «Has de viure en aquesta sana rutina deixant que el Senyor et porti, deixant-te sorprendre per Jesús.»

Els seminaristes viuen un contacte progressiu amb la realitat pastoral, cada cop les tasques en parròquia els ocupen més temps. Així, per exemple, en Josep Roca ja viu a la parròquia de Sant Mateu tota la setmana excepte per les classes del curs de pastoral. En Javier viu encara al Seminari però els caps de setmana està a la catedral de Sant Feliu implicat ja en la feina pastoral.

certa distància física per posar calma i veure les coses més clares.»

Entrar al Seminari i preparar-se pel sacerdoti obliga a tallar amb bona part de la vida anterior i a viure d'una manera diferent. També es pot dedicar menys temps a la família, als amics i a les relacions anteriors a l'entrada al Seminari. «Algú pot pensar: "Ara només veu la seva família un cop per setmana i els amics menys encara", però és una

Àlex Serra (esquerra) i Jan Martínez (dreta) davant del Seminari de Terrassa.

Sobre l'entorn actual, Ojeda qualifica d'oportunitat la situació de secularització: «Abans es deia que en el procés de formació calia dedicar un temps a fer missions però nosaltres ja vivim una realitat de missió.»

Seminaristes terrassencs

«Si una persona veu la vocació s'ha de tirar la piscina, no se'n penedirà mai.» L'Àlex Serra s'expressa amb una certa contundència però el seu propi camí vocacional corrobora que Déu va «perseguint fins al final» aquells qui ha escollit per al sacerdoti. Aquest sabadellenc de 22 anys prové d'una família cristiana practicant i nombrosa: són set germans. Tot i aquest entorn més piadós, recorda que la seva va ser una adolescència rebel i problemàtica, tant a l'escola com a casa.

«Amb 17 anys el meu pare em va fer anar a unes convivències amb la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell per veure si em calmava. Tot i que jo hi anava mig obligat, vaig gaudir-ho molt i parlant amb un mossèn em va dir que jo havia de ser capellà.» Encara que tenia molts plans de futur, volia estudiar Publicitat i tenia parella, l'Àlex va anar-se'n d'exercicis espirituals poc després d'aquella primera fagonada vocacional. En aquest recés va tenir una experiència molt intensa de pregària i es va sentir cridat al sacerdoti. Només tenia 18 anys però «es va tirar a la piscina», amb la seguretat que el seu camí era ser capellà.

A la seva parròquia d'origen (el Sagrat Cor de Sabadell) hi té un apostolat la societat de vida apostòlica dels Operaris del Regne de Crist, que era amb qui l'Àlex tenia més contacte, així que va decidir entrar al Seminari que els Operaris tenen a Toledo. Va estar-hi gairebé tres anys però, al final, va veure que «no era el lloc on havia d'estar». Després de tornar a casa va passar una temporada d'allunyament

de la fe però poc després va tornar amb intensitat a la pràctica religiosa i va veure amb claredat que la seva vocació seguia sent el sacerdoti. Així va ser com fa dos cursos va entrar al Seminari de Terrassa. «Aquesta segona vegada d'entrar al Seminari no va ser

tan espectacular, sinó que va ser el sentir-ho dins amb intensitat», recorda.

En Jan Martínez té 21 anys i està acabant 2n de filosofia al Seminari de Terrassa. Ell mateix parla d'una «vocació senzilla» que va anar creixent en el si d'una família nombrosa (sis

ÀLEX SERRA

«Si una persona veu la vocació s'ha de tirar a la piscina, no se'n penedirà mai»

JAN MARTÍNEZ

«Allò central és portar els joves cap a Jesús, les vocacions no es despertaran fins que la gent no conegui Jesús»

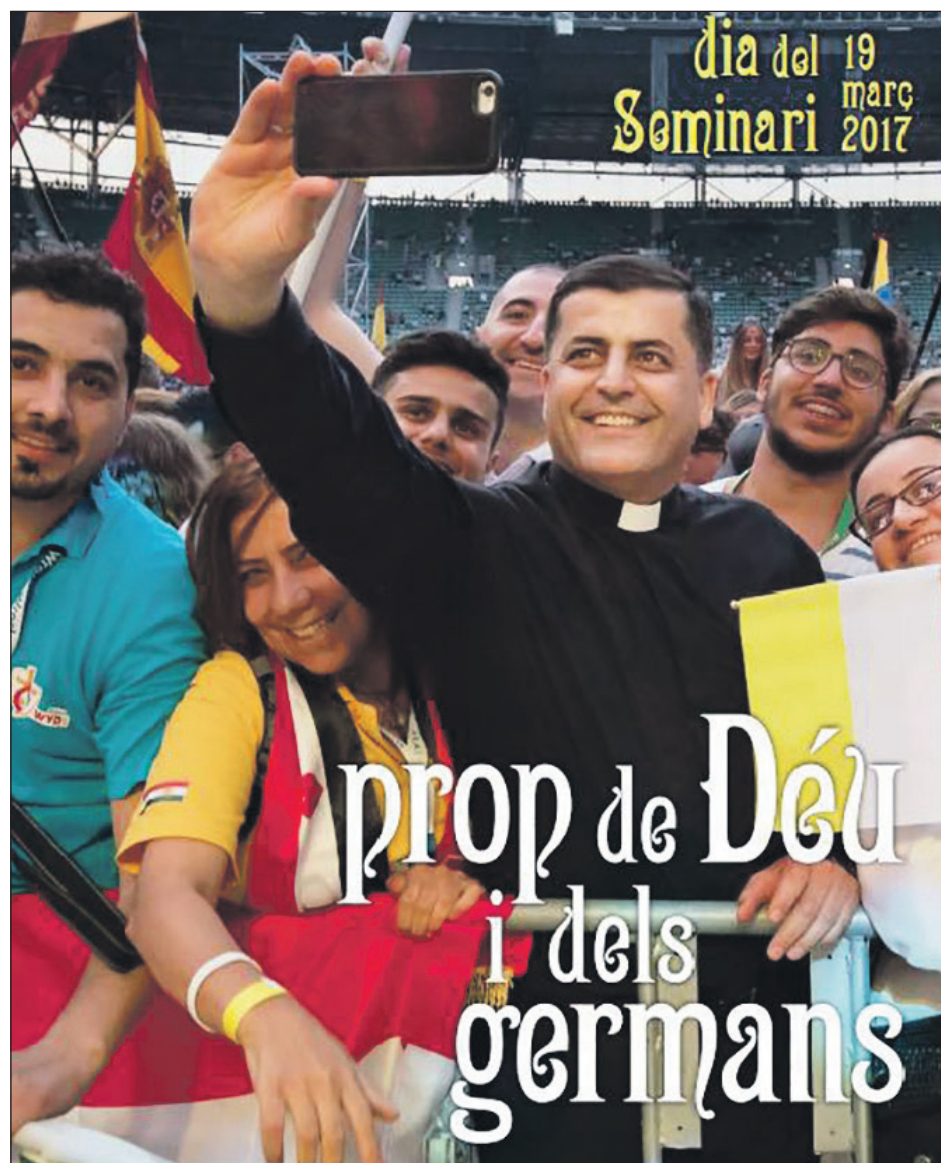
germans) i catòlica practicant, amb l'ajuda d'haver estudiat en una escola cristiana. Des de petit havia estat vinculat a la parròquia del Sant Esperit al centre de Terrassa i allà va començar a involucrar-se amb les catequesis de *Lifeteen*, un mètode nord-americà per acostar els adolescents a Crist. «Quan vam començar amb el *Lifeteen* em va motivar molt i em va fer aprofundir en la fe», explica. Tot i que portava dos anys donant voltes a la vocació, va començar a estudiar Geografia a l'Autònoma on va estar tot un curs fins que, finalment, va decidir entrar al Seminari amb gairebé 19 anys.

Vocacions dins la família

L'Àlex i en Jan, parlant animadament, expliquen amb una certa sorna com tenen un punt en comú entre ells: la vocació a la vida religiosa ha marcat les seves famílies. En Jan té un tiet capellà a la diòcesi de Tortosa i l'Àlex dos tiets mossens, l'un a Vic i l'altre missioner. Quan en Jan va anunciar a la seva família un mes de juny que al setembre entraria al Seminari poc s'esperava que només dos mesos després el seu germà Santi faria el mateix pas: «Vam entrar junts i anem plegats a classe tot i que jo soc un any més gran.» Tot i així, el seu germà Santi va entrar al Seminari Interdiocesà per la diòcesi de Tortosa. L'Àlex ja era al Seminari quan la seva germana va entrar a les Filles de Santa Maria del Cor de Jesús l'any 2015 després de participar al pelegrinatge a Àvila amb la diòcesi de Terrassa.

«El pas pel Seminari és un camí, vas madurant, però costa tallar amb el món. La part bona del Seminari és que veus sacerdots com ho viuen en veritat i alegria i això et serveix de pauta», explica l'Àlex. «Jo tenia por i no n'havia de tenir, és la mentida que ens posa el món, però és Déu qui ens crida i no hem de tenir gens de por, estem a les millors mans», rebla en Jan. El de Sabadell resumeix: «T'omple tant el Senyor, t'omple més que qualsevol altra cosa, et posa a dins una felicitat molt especial.»

Tots dos estan també immersos ja en la pastoral, en Jan a la seva parròquia d'origen, la del Sant Esperit de Terrassa (que és també la catedral), mentre que

Segons dades del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya, al curs 2016-2017 hi ha 84 seminaristes a Catalunya. Al llarg del 2016, es van produir 18 ordenacions de sacerdots diocesans.

L'Àlex col·labora a la de Sant Cebrià de Valldoreix (Sant Cugat). En Jan confirma la importància d'aquesta tasca: «Una de les maneres com se m'ha anat confirmant la vocació al llarg del camí ha estat la pastoral a la parròquia, gaudeixo molt d'estar amb la gent, de la catequesi i de l'esplai. No em fa cap pena d'entregar el meu temps, són petits tastets del sacerdoci que ens espera, vas veient la felicitat d'una vida entregada.»

De regidor a seminarista

L'Antonio Rodríguez, nascut a Palència el 1967, va venir a Tarragona amb només nou anys i ha estat sempre molt vinculat al món associatiu, al barri de Sant Pere i Sant Pau, i d'allà va passar al món de la política. L'any 2007 va ser escollit regidor de l'Ajuntament de Tarragona pel PSC just en les eleccions que va guanyar el socialista Josep Fèlix Ballesteros, alcalde des de llavors. Durant el seu pas per l'Ajuntament, amb un perfil més tècnic que polític, va encarregar-se de la regidoria que agrupava els manteniments de la ciutat: neteja, jardins, brossa i la brigada de serveis. Va ser regidor entre l'octubre del 2007 i el maig del 2011 i després en un altre breu període entre el març del 2012 i el gener del 2013. El setembre d'aquell any va entrar al Seminari Interdiocesà, on ara cursa 2n de Teologia.

Tot i que va entrar amb més de 40 anys al Seminari, reconeix que «la qüestió de la vocació l'he tinguda sempre a dins. Quan et decideixes a entrar, t'adones que tota la vida el Senyor t'hi ha anat preparant». Des de feia anys col·laborava a la parròquia de Sant Francesc d'Assís, on també està destinat ara com a seminarista, a més, explica com la vinculació social i la religiosa han anat sempre unides al llarg de la seva vida: «Als barris la vida parroquial i la vida associativa van molt lligades.»

Després de donar-li moltes voltes i d'experiències professionals i polítiques, l'Antonio va decidir encarar la vocació al sacerdoci: «Quan fas el pas definitiu tens una pau espectacular. Mentre no prens la decisió, tens el neguit a dins i les pors lògiques d'aquest moment.»

Una de les experiències que més ha marcat l'Antonio i que més li impressiona és l'afecte desinteressat dels creients que ha despertat la seva vocació. «Em trobo gent pel carrer que jo no conec però ells a mi sí i em donen les gràcies, m'animen, em diuen que reguen per mi i això és preciós, em sento molt acompanyat per tota l'Església», explica. Com a regidor, l'alcalde li encarregava sovint les relacions amb l'arquebisbat, en especial la presentació dels actes de Setmana Santa, així que ja tenia un tracte proper amb l'arquebisbe, Mons. Jaume Pujol. Ara aquella relació més institucional ha donat pas a un contacte molt més directe, «hi ha un tracte molt proper, com un pare realment».

Escolà a la catedral

L'Àlex Entrena ve d'una família no practicant ni gaire religiosa però, des de ben petit, va iniciar el seu

ÀLEX ENTRENA

«La vocació es madura al costat de referents, de sacerdots que un veu com a exemple i model»

ANTONIO RODRÍGUEZ

«Quan fas el pas definitiu tens una pau espectacular»

Àlex Entrena (esquerra), del bisbat de Vic, i Antonio Rodríguez (dreta), de l'arquebisbat de Tarragona, al Seminari Interdiocesà de Catalunya.

contacte amb l'Església. Gràcies al MIJAC de la parròquia de la Divina Pastora de Vic va començar un camí d'aprofundiment en la fe. A l'esplai va conèixer Mn. Pere Oliva, que li va demanar de fer d'escolà a la catedral. «Amb els anys vaig anar vivint més intensament la fe i també he tingut l'oportunitat de tenir una relació més propera amb el bisbe», explica el jove vigatà. Just quan va acabar el batxillerat va entrar al Seminari: «El que Déu té preparat per a nosaltres és el millor que ens pot passar a la vida, allò que Ell vol és millor que els nostres plans i projectes.» A casa seva no ho veien tan clar, volien que estudiés una carrera, però ell n'estava segur: «Jo em sentia cridat per Déu.» Aquest seminarista de Vic remarca la importància de compartir el camí del Seminari amb els preveres: «La vocació es madura al costat de referents, de sacerdots que un veu com a exemple i model.»

L'Antonio i l'Àlex van entrar a l'hora al Seminari i han estudiat tots aquests anys junts, cadascun amb la seva història personal i la seva vivència de la vocació. Això sí, tot i que en aparença són recorreguts molt diferents, els agermana de manera evident la seva vocació. «Aquí a l'Interdiocesà convivim persones de diversos edats i procedències però ens uneix la vocació i això és un lligam molt fort», explica l'Àlex.

Els sis seminaristes han reflexionat també sobre com despertar la vocació en altres joves. Amb optimisme, narren la seva pròpia experiència, animen a no tenir por i expliquen la felicitat amb què ells ho viuen. En Jan Martínez, de Terrassa, apunta l'objectiu essencial: «Allò central és portar els joves cap a Jesús, les vocacions no es despertaran fins que la gent no conegui Jesús.»

El do de la vocació presbiteral

Norbert Miracle i Figuerola

Rector del Seminari Major Interdiocesà

El tercer diumenge de Quaresma, vigília de la solemnitat litúrgica de Sant Josep, celebrem el Dia del Seminari 2017, amb un lema ben suggeridor per a la vida i la identitat del prevere: «Prop de Déu i dels germans.» Es tracta d'una frase inspirada en la carta als Hebreus, que presenta el sacerdot de Crist com a expressió de la seva missió, com el veritable Gran Sacerdot que té una singular proximitat tant a Déu com als homes.

enguany celebrem el Dia del Seminari, tenint present que hem de començar a aplicar la nova *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis* que, amb el títol *El do de la vocació presbiteral*, va publicar la Congregació per al Clergat amb l'aprovació del papa Francesc el 8 de desembre passat. Es tracta del pla de formació per als seminaris de tot el món que recull des dels textos del Concili Vaticà II fins al magisteri dels darrers papes sobre la formació presbiteral, especialment *Pastores dabo vobis* de sant Joan Pau II. També, i de forma molt destacada com un fil que ressegueix tot el text, la *Ratio* s'inspira en les indicacions que el papa Francesc ha anat donant als bisbes, preveres i seminaristes durant els seus anys de pontificat.

La nova *Ratio* estableix per als seminaristes un temps de formació, que haurà de ser més prolongat, i que s'anomena de forma diferent en les seves diverses etapes: propedèutica, discipular, configurativa i pastoral. No és un simple canvi de nom, sinó que es vol donar una major importància al procés personal de cada seminarista, considerant tots els àmbits de la seva formació i no només el dels estudis acadèmics. Allò que ha de marcar l'adequat progrés del seminarista no és únicament haver superat satisfactòriament els exàmens previstos, sinó assolir el grau de maduresa humana i vocacional que es requereix per a cada etapa.

La nova *Ratio* té molt present, també, els primers anys del ministeri dels novells preveres i posa èmfasi en la formació permanent, que és una prolongació absolutament necessària de la formació inicial rebuda durant el temps de Seminari.

La *Ratio* recorda l'obligació que s'estableixin a cada diòcesi «Centres per a les vocacions» que promoguin i orientin tota la pastoral vocacional; dedica un bon espai a parlar dels Seminaris Menors i altres formes d'acompanyament dels adolescents, i planteja altres qüestions com l'atenció especial a les vocacions adultes, les provinents de l'emigració, o les que arriben des d'altres països.

Tot això, per tal que els seminaris puguin formar deixebles i missioners «enamorats» del Mestre, que visquin prop de Déu i dels germans.

El papa Francesc segellarà la nova pau de Colòmbia amb la seva esperada visita

Miquel Vera
Bogotà

El papa Francesc visitarà Colòmbia el mes de setembre vinent en un esperat viatge que, a més de reivindicar la figura del català sant Pere Claver —enterrat a la ciutat caribenya de Cartagena de Indias—, servirà de colofó al procés de pau que ha viscut el país, que el novembre passat va posar punt final a cinc dècades de conflicte armat amb la guerrilla de les FARC.

Feia anys que els colombians esperaven la visita del Papa amb il·lusió. Aquest país té la tercera comunitat catòlica més gran d'Amèrica Llatina i tant el govern de Juan Manuel Santos com la cúria del país han mogut cel i terra fins a aconseguir que el Sant Pare trepitgi Colòmbia.

Finalment el Bisbe de Roma farà un viatge apostòlic entre el 6 i el 10 de setembre en què visitarà les ciutats de Bogotà, Villavicencio, Medellín i Cartagena, des d'on volarà de tornada a la ciutat del Vaticà. Tot i que encara es coneixen pocs detalls de l'agenda del Sant Pare al país de Gabriel García Márquez, els jerarques de l'Església colombiana han destacat que serà una visita austera i definitivament espiritual, totalment al marge de la voraç vida política del país, en plena precampaña de les eleccions presidencials.

Francesc serà el tercer Pontífex que trepitja Colòmbia seguint les passes de Pau VI, que va visitar el país l'any 1968 i l'avui sant Joan Pau II, que va recórrer durant una setmana deu ciutats colombianes en un període difícil per al país que, a més del conflicte amb els grups guerrillers i càrtels del narcotràfic,

Els jerarques de l'Església colombiana han destacat que serà una visita austera i definitivament espiritual

morts en aquesta localitat del centre del país per l'erupció del volcà Nevado del Ruiz, i de l'altra, la presa guerrillera del Palau de Justícia a Bogotà, que va deixar prop d'un centenar de morts, tots dos fets ocorreguts el novembre del 1985 amb només una setmana de diferència.

Esperança i expectació

A diferència de la del seu predecessor, la visita de Francesc arriba en un moment dolç per a Colòmbia, que tot just ha posat fi al seu conflicte amb la

guerrilla de les FARC, condició *sine qua non* que va imposar el Sant Pare per visitar el país, que viu amb esperança i expectació el futur que està per arribar.

«La seva santedat ens va donar coratge i impuls, i ens va insistir a tots a perseverar en la recerca de la pau. Ara arriba a Colòmbia en un moment únic de la nostra nació per convidar-nos a la unió, a la reconciliació, al perdó i sobretot a la trobada», va afirmar el president colombià, Juan Manuel Santos, a la seu de la Conferència Episcopal en anunciar l'esperada visita.

Segons ha detallat a *Catalunya Cristiana* el bisbe castrense de Colòmbia, Fabio Suescún Monroy, que dirigirà el comitè que organitzarà la visita, durant la visita el Papa es reunirà amb indígenes i visitarà barris pobres, deprius i perifèrics de la ciutat de Cartagena, on descansen les restes mortals de sant Pere Claver, un religiós català elevat als altars per la seva lluita pels drets dels esclaus i els pobres.

El prelat no va descartar que el Pontífex també realitzi una trobada per a la reconciliació amb víctimes «i amb aquells que han estat protagonistes» del conflicte colombià, que ha afectat més de vuit milions de persones.

Així mateix, el nunci apostòlic a Colòmbia, Ettore Balestrero, va destacar en declaracions a *Catalunya Cristiana* que la visita papal exhortarà els colombians «a construir un país amb ulls nous», tot fent que uns i altres es mirin «amb ulls esperançats i compassius».

«La visita té un objectiu clar: convidar els colombians a fer un pas endavant cap a Déu. Al cor dels colombians hi ha set de llibertat i amor, tot això és set de Jesús», conclou.

Església en sortida

Grup de consulta femenina al Vaticà

El Pontifici Consell per a la Cultura ha convidat 37 dones de diferents disciplines i orígens a formar un grup estable d'interlocució per a aquest organisme de la Santa Seu. La creació d'aquest Grup de Consulta Femenina es va fer pública la vigília del 8 de març, Dia Internacional de les Dones, i concreta la decisió del papa Francesc de trobar vies per incorporar el «geni femení» en la vida quotidiana de la gestió eclesial. El món de la cultura és un àmbit ampli en què les dones incideixen fortament com a escriptores, docents, catedràtiques, investigadores, artistes, compositores, periodistes, diplomàtiques, polítiques...

Aquest pas és esperançador perquè pot animar altres episcopats a impulsar grups similars al seu interior. Però caldrà maduresa per part de tothom: dels prelats i membres del clergat que les convoquin a col·laborar tot reconeixent-hi el saber i les capacitats. I per part d'elles per

El cardenal Gianfranco Ravasi amb part del seu nou equip assessor femení.

Leticia Soberón

exercir aquest paper amb la senzillesa i alhora la distinció que va tenir la Mare de Jesús enmig dels apòstols.

Com en tota relació humana, la que s'esdevé entre dones i homes en el context eclesial ha anat madurant de mica en mica durant els anys que han seguit el Concili Vaticà II. Les dones ja no som tractades com a eternes menors d'edat; són moltíssimes les que tenen una àmplia formació en Sagrada Escripura, Teologia i Dret Canònic. S'ha avançat en aquest camí de diàleg amb els pastors de l'Església, en una escolta mútua i respectuosa, comprenent que els plans de Déu no han exclòs mai ningú, tot i que cadascú tingui el seu carisma i missió al servei de l'Evangelí. Una Església més «mariana» completarà l'Església petrina, com deia Joan Pau II.

Benvinguda aquesta iniciativa! I que aquestes dones siguin tan sols les primeres d'una llarga llista que arribi a ser impossible de consignar en un paper.

Girona

Vetlla de pregària amb el bisbe Francesc Pardo en l'acollida de la creu de Lampedusa

«En aquesta creu hi ha el rostre dels nostres germans»

Grups de joves participants en l'acte d'acollida de la creu. / Àngel Almazan

Víctor Gay
Girona

El 9 d'abril del 2014 el papa Francesc beneïa al Vaticà la Creu de Lampedusa, feta amb les fustes de les barques dels emigrants. Tot un símbol que el Pontífex vol que es mostri arreu dels països europeus, especialment aquells que per raons geogràfiques reben directament els emigrants. El pelegrinatge de la creu de Lampedusa és una iniciativa de la Fundació Casa de l'Esperit que ha arribat a les diòcesis catalanes coincidint amb el temps de Quaresma.

Les diòcesis catalanes, començant per

Barcelona, han acollit la creu de Lampedusa. El capvespre del dia 10 a l'església parroquial de Santa Susanna del Mercadal es va fer l'acollida de la creu. Més de tres centenars de fidels es van aplegar en aquest cèntric temple en un acte curosament organitzat per la Delegació d'Apostolat Seglar i que va presidir el bisbe Francesc.

La creu va fer la seva entrada portada en horitzontal mentre el cor de joves, acompanyats de l'orquestra diocesana interpretaven, *Jesus remember me*. Els portants van alçar la creu mentre s'interpretava el cant *Nada de turbe*. Va ser situada al centre del presbiteri, on s'havien situat elements de referència com

La creu de Lampedusa és signe de dolor i de memòria, però també d'acolliment i de vida

ara unes xarxes de pesca, uns elements de construcció en desordre, símbol de la destrucció provocada per les guerres i testimonis escrits i de premsa referits als refugiats.

Tot seguit, una voluntària de Càritas que ha participat en diferents camps i centres d'acollida de refugiats a Grècia i Itàlia, va donar testimoni de la seva experiència, mentre es projectaven imatges dels llocs per culminar amb unes imatges dels camps improvisats a les platges de la Catalunya Nord, a les acaballes de la guerra civil espanyola.

Reflexió episcopal

«El *Mare Nostrum* s'ha convertit en un *Mare Mortum*», va assenyalar el bisbe de Girona en la seva reflexió compartida. En referir-se a la creu que presidia l'acte, la va definir com un «signe d'amor misericordiós, de pau i de perdó, però també de dolor i de memòria, per esdevenir un signe d'acolliment i de vida, perquè la creu, per damunt de tot és el signe de l'amor de Déu vers els homes i ha de ser per a tots nosaltres un signe d'acolliment vers els que arriben, i que són els nostres germans».

Així mateix, va afegir que «en aquesta creu hi ha el rostre dels nostres germans, una creu que ens interpel·la i ens diu: "Ja saps el que Déu ha fet per tu, i tu, què has fet pels teus germans?"»

Finalment, va donar les gràcies a tots els que s'havien aplegat en aquell capvespre en una pregària per a tots els germans que intenten fer aquest camí per arribar a Europa. Després de la proclamació de l'evangeli, la fugida a Egipte i del cant *In manus tuas pater*, es va iniciar l'adoració de la creu, que es va acompanyar del cant *Guardeu-me Déu meu*.

Després d'un breu silenci i de la pregària del Pàrenostre, el bisbe Francesc va beneir els participants a l'acte amb una creu de Lampedusa més petita que havia rebut com a símbol d'aquesta acollida. L'acte es va cloure amb un nou cant, *Ubi caritas*, tot plegat envoltat del respecte i la reflexió dels fidels, entre els quals hi predominaven els joves.

Itinerari de pregària i germanor

Redacció / Barcelona

La creu de Lampedusa va visitar el dimarts 7 de març, al matí, les presons Model i Wad-Ras, en uns actes organitzats per la Delegació de Pastoral Penitenciària. A la tarda, les Germanetes de l'Anyell van fer una processó amb la creu per la Rambla i, posteriorment, una eucaristia i una pregària a la parròquia de Sant Jaume. A les deu del vespre, la creu va tornar a la parròquia de Santa Anna.

El dimecres dia 8 va ser portada als menjadors de la Mare Teresa de Calcuta, situats al costat de la parròquia de Sant Agustí. A les set de la tarda, va tenir lloc una pregària amb

Processó amb la creu per la Rambla de Barcelona. / Agustí Codinach

els universitaris de Casal Lloia.

El dissabte 18 de març, la creu de Lampedusa és acollida a l'arquebisbat de Tarragona. Hi haurà una trobada diocesana d'adolescents i joves a Riudoms. El 29 de març, la creu anirà a la diòcesi de Tortosa. El 10 d'abril, Dilluns Sant, Vic rebrà aquest símbol corprendor de les persones refugiades. S'efectuarà un Via Crucis jove a Montserrat. L'endemà tindrà lloc una celebració penitencial a la catedral de Vic. El 12 d'abril, la creu de Lampedusa quedarà exposada tot el dia a la catedral vigatana. Del 13 al 16 d'abril, presidirà la Pasqua al monestir de les Avellanès (bisbat d'Urgell).

Anàlisi

Motiu del canvi de la traducció del «pro multis» a «per molts»

Mn. Joan Obach Baurier
Delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia de Barcelona

El primer diumenge de Quaresma va entrar en vigor la nova edició del Missal Romà en llengua castellana. Pel que fa a l'edició en català, ens caldrà esperar encara uns quants mesos per a la seva publicació. El treball de revisió que estem enlllestint des de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, presidida per l'arquebisbe Joan Enric Vives i formada pels delegats de Litúrgia de les diòcesis catalanes, recull el bon treball realitzat durant molts anys per nombroses persones expertes en la matèria.

Pel que fa a aquesta nova edició del Missal—n'és la tercera des de la reforma que es va emprendre a petició del Concili Vaticà II, després de la primera edició (1970) i la segona (1975)—, els canvis realitzats estan sempre en la línia de continuïtat amb la més genuïna tradició litúrgica de l'Església, que es remunta als temps apostòlics. Començant pel Moviment Litúrgic gestat fa més d'un segle i seguint amb la reforma litúrgica conciliar i la seva posterior aplicació, arribem al llibre litúrgic actual.

És cert que el canvi que més soroll ha generat el nou Missal ha estat la modificació de la traducció de l'expressió «pro multis», que pertany a les paraules de Jesús durant la institució de l'eucaristia, el vespre abans de la seva passió i mort, i que el bisbe o el prevere pronuncia sobre el calze en la consagració del vi. Si fins ara, havia de dir «la sang vessada per vosaltres i per tots els homes», a partir d'ara dirà «la sang vessada per vosaltres i per molts». Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van comunicar el passat dia 3 de març, coincidint amb el decret del cardenal prefecte de Congregació del Culte i la Disciplina dels Sacraments que acceptava aquesta traducció en llengua catalana, que l'expressió «per molts» entrarà en vigor en les celebracions de la missa del proper diumenge de Rams, és a dir, el dia 9 d'abril. Així és com ho ha de decretar properament cada bisbe en la seva diòcesi respectiva.

Si volem trobar una manera pedagògica del motiu pel qual «pro multis» s'ha de traduir per l'expressió «per molts», us remeto a la carta que Benet XVI va adreçar al president de la Conferència Episcopal Alemanya el 12 d'abril de l'any 2012.

Amb tot, exposo aquí una senzilla catequesi sobre aquest canvi en la traducció, que es basa en tres aspectes principals que cal tenir en compte:

1. Aquest canvi no altera el sentit que el lliurament de Jesús va ser per a tota la humanitat. En altres llocs de l'Esclatua ja s'afirma això: Déu va entregar el seu Fill «per tots nosaltres» (Rm 8,32); «ell ha mort per tots» (2Co 5,14); Jesús «es donà a si mateix com a rescat per tothom» (1Tm 2,6).

2. Tanmateix, aquest canvi es fa perquè les diverses traduccions siguin literalment fidels a les paraules mateixes de Jesús, tal com ens han arribat a

Aquesta traducció literal de les paraules de Jesús pot ajudar-nos a entendre amb major exactitud el misteri de la redempció del Senyor

través dels evangelis, i com les ha recollit sempre la litúrgia de l'Església, amb la fórmula llatina «pro multis», que n'és l'oficial. En efecte, als evangelis de Mateu i Marc, es diu literalment que la sang «serà vessada per molts» («το περι πολλων εκχυνομενον»: Mt 26,28; Mc 14,23); i a l'evangeli de Lluc i a la Primera carta de l'apòstol Pau als cristians de Corint es diu «per vosaltres» («το υπερ υμων εκχυνομενον»: Lc 22,20; 1Co 11,24).

La Congregació del Culte, seguint la instrucció *Liturgiam authenticam* (2001), va demanar als bisbes que es mantingués la traducció literal, i que no es fes una traducció interpretativa, com s'havia fet en algunes llengües (per exemple, en la llengua francesa, el «pro vobis et pro multis» es va traduir des del començament «pour vous et pour la multitude»).

3. Aquesta traducció literal de les paraules de Jesús, que l'Església ha conservat en la litúrgia, pot ajudar-nos a entendre amb major exactitud el misteri de la redempció del Senyor, que en la intenció és destinada a tota la humanitat, però que cadascú en la seva llibertat pot acollir o refusar.

L'any 2006, el cardenal Francis Arinze, quan era el prefecte de la

Congregació del Culte, després d'analitzar conjuntament amb la Congregació per a la Doctrina de la Fe les opinions de les conferències episcopals de tot el món i havent presentat un informe al Papa, va adreçar novament una carta a tots els presidents, on expressava que l'expressió «per molts» és una traducció

fidel de «pro multis» mentre que l'expressió «per tots» és una interpretació perfectament correcta del «per molts», i com a tal corresponia traslladar-la al moment expositiu de la fe que correspon a l'àmbit de la catequesi tant per a adults com per a infants. L'expressió «per molts», deia la carta, mentre roman oberta a la inclusió de cadascun dels éssers humans, manifesta a més el fet que aquesta salvació no és quelcom automàtic o mecànic, sense el desig o la participació voluntària de cadascú; al contrari, el creient és convidat a acceptar per la fe el do que li és ofert, i a rebre la vida sobrenatural que és donada als qui participen del misteri, vivint-lo en les seves vides de manera que siguin part del nombre dels «molts» a què es refereix el text.

Som convidats, finalment, a viure aquest canvi de traducció, i els altres que ofereix la nova edició del Missal Romà, amb la disposició de fidel obediència i de comunió amb l'Església, que és dipositària i transmissora del «Sagrament de la nostra fe», perquè complim el manament del Senyor, que el va instituir (cf. 1Co 11, 23-26), i des del qual es lliura per a la salvació del món i de cadascun de nosaltres. Molt encertadament, el Dr. Jaume González Padrós, el 5 de març passat, en el seu article «Acol·lim el nou missal» a *Catalunya Cristiana*, donava una gran importància al fet que «cada ministre ordenat, amb els membres de l'assemblea litúrgica que presideix, s'adrexi a la celebració amb una actitud serena i humil, acollint els llibres que són la pregària de l'Església». Així és com ens cal acollir aquesta nova edició del Missal, perquè esdevingui una nova oportunitat de redescobriments de les immenses riqueses que brollen de la celebració del misteri de Jesucrist, font i cim de la vida cristiana (Constitució sobre la Sagrada Litúrgia del Concili Vaticà II, n.10).

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

UN FUTURO

CONTIGO

Roca celebra 100 anys d'història

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies,
tenint cura de tu i dels teus.

En aquest any tan important,
Roca es projecta cap un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més
innovadors, per fer-te la vida
més fàcil.

Comencem a construir
els pròxims 100 anys junts,
comencem a escriure un
nou futur amb tu.

Descobreix més a la teva botiga
Roca o a roca.es

Barcelona

Oberta la participació per elaborar el nou Pla Pastoral

El qüestionari es pot respondre de forma individual o col·lectiva fins al 30 d'abril

Carme Munté
Barcelona

L'elaboració del nou Pla Pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona s'ha obert a la participació de tots els diocesans per potenciar així la comunitat eclesial i l'esperit sinodal. Fins al 30 d'abril es poden fer arribar les respostes a un qüestionari que es pot treballar en grup o bé de forma individual, i que es va publicar en l'edició del *Full Dominical* de diumenge 12 de març.

«Qualsevol persona creient i també no creient pot respondre les qüestions que s'hi plantegen», va manifestar Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i president de la comissió que ha de tirar endavant el nou Pla Pastoral. Va presentar l'instrument de treball per a l'elaboració del Pla Pastoral juntament amb l'arquebisbe Joan Josep Omella.

El qüestionari es divideix en 5 apartats: *Partim del que fem*, *Activem l'anàlisi i l'escolta dels signes dels temps*, *Reconeixem mocions interiors*, *Valorem les nostres motivacions més fondes* i *Imaginem propostes concretes*. El treball s'ha fet a partir de la reflexió del jesuïta Josep M. Rambla *La preparació del Pla Pastoral Diocesà*.

El bisbe Taltavull va explicar que el Pla Pastoral és l'instrument al servei de l'acció pastoral de l'Església diocesana, que té la triple missió d'anunciar l'evangeli, celebrar la fe i exercir la caritat. La previsió és tenir-lo enllestit de cara a l'inici del curs 2017-2018.

El qüestionari es va publicar al *Full Dominical* del diumenge 12 de març i també es pot descarregar a www.arquebisbatbarcelona.cat. El resultat de les reflexions es pot fer arribar a plapastoral@arqbcn.cat.

La participació està oberta a creients i no creients.

Els set màrtirs de la congregació Missioners del Sagrat Cor.

Girona

Propera beatificació el 6 de maig a la catedral de Girona

C.M. / Redacció

La catedral de Girona acollirà el proper 6 de maig la beatificació de set màrtirs de la congregació dels Missioners del Sagrat Cor. Formaven part de la comunitat de Canet de Mar i van ser assassinats el 29 de setembre del 1936 al pont de Ser, de Serinyà, entre Banyoles i Besalú. Es tracta d'Antonio Arribas, Abundio Martín, José Vergara, Josep Oriol Isern, Gumersindo Gómez, Jesús Moreno i José del Amo. L'únic català era Josep Oriol Isern, nascut a Vilanova i la Geltrú.

«Eren gent molt senzilla, joves, il·lusionats amb la seva vocació», explica Francisco Blanco, superior provincial dels Missioners del Sagrat Cor. «Seran els primers beats de la congregació», ha afegit.

La missa serà presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. L'endemà, diumenge 7 de maig, l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, presidirà una missa d'acció de gràcies al santuari Nostra Senyora del Sagrat Cor de Barcelona, a les 11.30 h.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de **SLABBINCK**
veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Egipte

La dramàtica fugida dels cristians de

Javier Molina
Ismailia

Amb un parell de mudes i el terror al cos. Així han fugit en les darreres setmanes centenars de cristians d'Al-Arish, la capital del nord del Sinaí. Una fugida nerviosa i precipitada després d'un mes sagnant en què fins a set cristians han mort en assassinats comesos pels militars de la filial local de l'autoanomenat Estat Islàmic, que actua impunement per la geografia d'una península fronterera amb la franja de Gaza.

Famílies senceres han trobat refugi a les esglésies d'Ismailia, una de les principals ciutats egípcies que delimiten amb el canal de Suez. Vides assolades per la tragèdia que com Abdalà Shukrali guarden encara els detalls precisos dels últims crims. «A en Kamal el van matar davant dels meus ulls. Eren sis encaputxats. El van aturar i li van demanar el carnet. Quan es van adonar que era cristià, li van disparar un tret al clatell i van fugir en unes motocicletes», relata a Catalunya Cristiana aquest jubilat de 65 anys, enfundat en una gal-labiyya (túnica tradicional) i turbant. Poc després del fet, va ser Abdalà qui es va sentir amenaçat. «Algú ens va deixar un missatge amb amenaces per sota la porta. L'endemà vam fugir amb l'imprescindible. He viscut durant quaranta anys al Sinaí i no havia abandonat mai casa meua com ho he fet ara», es queixa.

Els seus no són els únics gemecs que s'han instal·lat a les esglésies d'Ismailia i a les habitacions de l'alberg juvenil que acull part de la diàspora. Al jardí de l'hotel amb vistes a una de les rutes marítimes més transitades del planeta, Nawa Fauzi descansa vestida de dol rigorós. El seu cunyat Medhat va morir a finals de febrer en un altre dels homicidis que han sembrat el terror a Al-Arish. «Eren les deu del vespre. Van trucar a la porta. En Medhat va anar a obrir i li van disparar a l'instant. En Sad, el seu pare, també va ser assassinat. Després van calar foc a la casa», narra la Nawa, que no ha tornat al poble des del funeral. «Ho vaig deixar tot allí. No tinc esperança de tornar-hi aviat», admet en veu baixa. «I això —afegeix— que m'agrada molt casa meua. És una de les principals de la ciutat.»

120 famílies refugiades

El dolor s'ha propagat entre els qui durant les darreres setmanes han travessat el canal. «Són ja 120 famílies les que hi han arribat i n'hi ha moltes altres en camí. Arriben en furgonetes i microbusos a la nit o a primera hora del matí després de cinc hores de viatge», explica Fadi Muris, un dels voluntaris que rep els desterrats entre els murs de l'església anglicana d'Ismailia, un recinte ubicat al costat d'una de les seues del canal com a record deteriorat dels britànics que un dia van controlar l'esquerda. Pel pati

Una família cristiana del Sinaí arriba a l'alberg juvenil d'Ismailia, a 140 quilòmetres del Caire.

Remi Refaat, professor d'anglès a Al-Arish, va fugir amb la seva família i s'allotja en un edifici governamental a Ismailia.

Uns infants juguen a futbol al pati de l'església anglicana d'Ismailia.

de la parròquia, on dos nens juguen a pilota, hi ha uns sofàs atrotinats i unes quantes cadires solemnes. Una legió de voluntaris amuntega en un dels racons els estris, mantes i roba que els veïns d'Ismailia han donat. Els nouvinguts cerquen allotjament a les estances d'una vella escola reconvertida en refugi, al complex de l'església anglicana.

«He estat testimoni de dues guerres i mai no havia passat res com això», murmura entre llàgrimes Safin Girgis, un veí de 95 anys traumatitzat per l'èxode. «Si la policia i l'exèrcit, que estan armats, no poden fer res, què serà de nosaltres? Cada dia cauen soldats i agents. Ara Al-Arish és només sang i mort», maleeix enmig de la desolació. Des del 2013 el règim de l'excap de l'exèrcit Abdel Fattah al-Sisi ha incrementat la presència de forces de seguretat en una àrea vetada a la premsa i ha destruït milers d'habitatges per crear una «zona matalàs» a l'enclavament fronterer de Rafah. Lluny d'ofegar la insurgència, els sequaços de Wilayat Sinaí (la branca local del califat proclamat a cavall de Síria i l'Iraq) han signat atacs cada cop més audaços. L'octubre del 2015 van reivindicar l'atemptat contra un avió rus que feia la ruta Sharm al-Sheikh-Sant Petersburg i que va posar fi a la vida de les 224 persones que viatjaven a bord. Centenars de soldats i policies egípcies han mort en atemptats continus a llocs de control i emboscades.

«M'he acostumat a veure els cadàvers dels assassinats», confessa Girgis Saba, un treballador cristià de l'hospital d'Al-Arish. «La ciutat fa olor de mort i les sirenes de les ambulàncies no deixen mai de sonar. Hi ha un toc de queda des de la una de la mati-

I Sinaí

nada fins a les cinc, però no serveix de res. Els terroristes surten dels seus amagatalls a les nou del vespre», comenta carregat de desconfiança. «Els membres del Daesh [acrònim de l'Estat Islàmic en àrab] són com diables. Viuen entre nosaltres. Arriben, et piquen a la porta o l'esfondren, et maten i desapareixen. Ningú no sap qui són i les forces de seguretat, que acostumen a muntar guàrdia als voltants però que no patrullen l'interior de la ciutat, no poden aturar-los els peus.» Un *modus operandi* que ha desencadenat el pànic a un enemic esmunyedit i ubic.

«És una cacera. Primer van anar a la caça de policies i soldats. Ara el blanc són els nostres fidels», confirma el pare Yohanna Ibrahim mentre arrossega la seva sotana negra pels passadissos de l'alberg que acull una nova comitiva de pàries, turmentats per la seva fuga solitària. «Mirem de reubicar-los en hotels i habitatges. La gent hi arriba sense res. Els proporcionem diners i menjar. No crec que puguin tornar aviat a Al-Arish», murmura el sacerdot Musa en un dels temples que l'Església ortodoxa copta té escampats per l'urbs. «L'Estat ha promès que tractarà de solucionar la qüestió perquè hi tornin», afegeix conscient que la incertesa ha començat a suscitar queixes dels desplaçats contra la jerarquia copta i l'administració egípcia.

Condemna d'Al-Azhar

Com acostuma a passar després de cada atac, Al-Azhar —la institució més prestigiosa de l'islam sunnita amb seu al Caire— es va afegir ràpidament a la condemna a través d'un comunicat. Uns quants dels seus ulemes van visitar les famílies per traslladar-los el seu suport. «És millor que el món es destrueixi abans que permetre que una persona sigui assassinada. El profeta Mahoma va dir que l'ésser humà és obra d'Al·là i que el qui és capaç d'arrabassar-li la vida es torna maleït», recita el xeic Sayed Attiya a les portes de l'alberg juvenil que acull part de la diàspora. Les mostres de suport, però, no consolen les víctimes, temeroses d'un futur incert. «No sé si els terroristes els van amenaçar, però la policia no va venir a ajudar-nos ni ens va escoltar quan vam emprendre el camí», critica Adi el Munir, un pare de família de 53 anys que sospira per tornar algun dia a casa seva i al solar que va adquirir per plantar-hi l'hort. «Al-Arish és la meua vida. Si mai hi aneu, ho entendreu. Al seu costat, Alexandria no val res.»

La fugida abrupta del Sinaí, que ha superat les autoritats locals, es va gestar a mitjans de febrer passat. Va ser llavors quan l'Estat Islàmic va llançar l'enèsima amenaça contra la minoria cristiana, que representa al voltant del 8% de la població egípcia.

En un vídeo de mitja hora, Abu Abdalà al-Masri —identificat com el

Voluntaris atenen una família cristiana arribada del Sinaí a l'església anglicana d'Ismaïlia.

Safin Girgis, un veí de 95 anys.

suïcida que va matar 28 persones el desembre passat en una església de la catedral copta del Caire —prometia «matar els infidels» que habiten la terra dels faraons. «Als meus germans presos. No vacil·leu ni uns afligiu. Juro que aviat alliberarem el Caire», va clamar el jihadista. Des d'aleshores l'angoixa consumeix els cristians del nord del Sinaí. Molts d'ells es van establir a la península en les últimes dècades després que, fruit del tractat de pau signat amb Israel, Egipte recuperés la sobirania de l'erm.

«Els terroristes van assegurar que tenen llistes amb els cristians que viuen a la ciutat. Ens vigilen i ens coneixen els moviments. No ens hi sentíem segurs. Viure al Sinaí s'havia convertit en una cosa malaltissa. Et senties amenaçat quan caminaves pel carrer o quan s'acostaven», apunta Remi Refaat, un mestre que ha fugit amb els seus pares i germans. «Vam sortir-ne precipitadament —evoca— perquè havien amenaçat de mort tots els conductors que ajudessin els cristians a fugir d'Al-Arish.»

El desemparament ha tornat a col·locar el règim egípcia a l'ull de l'huracà. «No hi ha prou policies als carrers d'Al-Arish. Hem demanat que els agents patrullin la ciutat. Esperem que els cristians puguin tornar quan la seguretat millori», admet el par-

lamentari Hosam Refai, nadiu de la zona. Girgis Saba desconfia de totes les promeses que ha sentit els darrers dies i de les comitives de ministres i funcionaris que han desfilat per Ismaïlia. «Els serveis socials ja s'han posat

en contacte per tal que els nostres fills i nets puguin canviar d'escola i d'universitat. Com podem pensar a tornar-hi? Potser algú farà alguna cosa per nosaltres ara quan no ho van fer en el passat?», conclou.

ABDALÀ SHUKRALI

«Algú ens va deixar un missatge amb amenaces per sota la porta. L'endemà vam fugir amb l'imprescindible»

Els nouvinguts cerquen allotjament a les estances d'una vella escola reconvertida en refugi, en el complex de l'església anglicana

GIRGIS SABA

«M'he acostumat a veure els cadàvers dels assassinats»

Com acostuma a passar després de cada atac, Al-Azhar es va afegir ràpidament a la condemna a través d'un comunicat

RECÉS DE PASQUA a càrrec del bisbe Sebastià Taltavull

Dissabte dia 29 d'abril de 2017
al monestir de Valldonzella,
carrer Cister, 41-45, de Barcelona.

PROGRAMA

10.00 h Benvinguda
Pregària comunitària

Xerrada a càrrec del
Sr. Bisbe Sebastià Taltavull

Temps de pregària personal

12.30 h Celebració de l'Eucaristia

Les places són limitades.

Cal fer una aportació mínima
de 5 € per persona

Per fer la vostra reserva truqueu
al **934 092 770**.

MERCÈ PAPIOL
Relacions Públiques
mpapiol@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Club+amics

Des del monestir

Entre la llum de Venus i de l'aurora

François-René de Chateaubriand, en les seves delicioses *Mémoires d'outre-mer*, narra el viatge que realitzà durant l'any 1791 per les terres d'Amèrica del Nord. Quan parla del curs del riu Ohio, s'atura a descriure una curiosa planta que allí trobà: l'onagra piramidal. Segons ens diu Chateaubriand, la seva flor de color groc comença a obrir-se a l'hora fosca, quan Venus es pon a l'horitzó; viu durant la nit, sota la claror de les estrelles; i es marceix al matí, amb la sortida del sol. Viu només unes hores, sota un cel serè, entre la llum de Venus i de l'aurora. Per tant, enmig d'aquesta bellesa, es pregunta Chateaubriand: què importa, doncs, la brevetat de la vida? Certament, ningú de nosaltres no sap quan du-

rarà el nostre pelegrinatge per aquest món. Tanmateix, duri el que duri, no podem negar que serà breu comparat amb el pas dels segles. Chateaubriand, en la seva descripció d'estil romàntic, no eleva un cant a la brevetat de la vida, sinó que, al contrari, realça el valor i la bellesa de la vida tot i la seva necessària brevetat. Malgrat el que pogués semblar per la seva famosa frase de les *Mémoires*, «la vida no m'ha anat massa bé, potser la mort m'anirà millor», Chateaubriand no cessa de donar-nos exquisides mostres de la bellesa de viure.

No en va, darrere del romanticisme de Chateaubriand hi ha les profundes conviccions cre-

ients que el portaren a defensar el cristianisme enmig de la convulsa França de finals del XVIII i principis del XIX. No és estrany, doncs, que Chateaubriand ens pugui ajudar en el nostre camí quaresmal. Quina és la llum de Venus i de l'aurora que il·lumina les nostres vides? Quina és la bellesa de les estrelles que sustenta el nostre pas per aquest món? Durant la Quaresma hauríem d'aprendre a ser conscients dels autèntics fonaments de la nostra vida, de com la presència de Déu en el nostre dia a dia és allò que dona sentit a la nostra existència. I posant en un segon pla tot allò que no és vertaderament important, puguem dir que, malgrat la seva brevetat, la nostra vida ha valgut la pena.

Bernat Juliol
Monjo de
Montserrat

La sal de la terra

Vaig estar a la presó i em vau venir a veure

A principis de febrer del 2017 es va celebrar a Panamà el 14è Congrés Mundial de Pastoral Penitenciària, amb ponències de García Cuerva, Xabier Pikaza i Theo de Wit. La revista dels jesuïtes *Promotio Iustitiae* ha publicat dotze testimonis del ministeri silenciós de visitar amb compassió els empresonats en els cinc continents: l'impuls de la xarxa d'acompanyament penitenciari des d'Austràlia fins al Penitenciar de Santiago de Xile o de Lima. Compartir amb els menors de la presó de Yaoundé, fins al compromís d'Olivier Morin a Tailàndia. El Servei a les Filipines o a Sant Quintí, al corredor de la mort, la Presó Juvenil de Califòrnia; el Centre de Detenció de Sri Lanka o la Presó de Patna-Biha a l'Índia. Missions iniciades per jesuïtes però ara desenvolupades amb col·laboradors que serveixen interns o donen suport a les persones que surten de la presó en el difícil període de transició que els porta cap a la vida quotidiana. Entre nosaltres, un altre jesuïta, el mestre Manuel Segura Morales,

ric en saviesa i experiència continua visitant els interns a la presó de Còrdova.

A la diòcesi de Tortosa hi ha dos grups de voluntaris que visiten setmanalment, un la presó de Castelló-2 a Albocàsser, i un altre la de Tarragona. Presidits per un diaca permanent, dues religioses teresianes i dues dotzenes de laics. És el ministeri que ofereix proximitat i companyia a la persona condemnada i empresonada, circumstàncies que incrementen la solitud i l'aïllament. Pont entre la presó i la seva família, amb comprensió, escolta i ajuda, tenint presents també les víctimes. Tant a nivell fraternal o humà com sacramental o espiritual. Promouen petits tallers o grups per compartir experiències i analitzar-les a partir de textos de l'Evangelí. Preparar el present però animar a treballar per al futur. Hi ha condemnes a Treballs a Benefici de la Comunitat (TBC) realitzats en parròquies de Vinaròs i Perejiló. O amb entitats que així els acceptin. Estar al costat dels empresonats és també fer-ho al

costat dels seus familiars que solen patir fins i tot major vergonya, estigmatització, que els mateixos interns mentre no surten definitivament al carrer. Una presència discontinua, discreta i concreta en caps de setmana i potser en abandonar la presó. Una xarxa complementària per trobar allotjament, ocupació; petita ajuda per mitjà de no professionals però sincers i lliurats voluntaris que, conscients que més enllà de la imperfecció de la llei i de les seves aplicacions, hi ha biografies personals. Voluntaris que se senten sovint petits davant d'aquestes necessitats i situació. Amb moments emocionants, com, per exemple, quan un alliberat definitiu torna a casa i crida per comunicar que està bé. I quan són els familiars els que els recorden que els necessiten per al pròxim permís. Senten l'alegria de ser part d'una gran família, oblidada mundialment i localment però en la qual continuen ressonant les paraules del mateix Jesucrist: «Vaig estar a la presó i vingüeu a veure'm.»

F. Diego
Espuny
Pedagog

Mirada al món

La solidaritat és un valor moral o una norma obligatòria?

Aquests dies hem viscut a Barcelona i a tot Catalunya mostres de solidaritat cap als refugiats i els asilats que creiem, com a ciutadans, que hem d'acollir i volem fer-ho. De refugiats n'han arribat milers a Europa en els darrers tres anys, fugint de les guerres. Els moments cabdals d'aquestes mostres espontànies de la solidaritat de la societat han estat: el concert del dissabte dia 11 al Palau Sant Jordi i la manifestació multitudinària, familiar, cívica i pacífica del dissabte 18 de febrer partint de la plaça Urquinaona. Les xifres són importants, ja que són una mostra de solidaritat de centenars de milers de catalans en favor d'un tracte digne als refugiats i un clam, demanant que els estats i les administracions actuïn immediatament.

Cal preguntar-nos si la solidaritat és avui un valor moral o religiós voluntari o s'ha transformat, en aquest segle XXI, en una norma obligatòria per als estats i per a la població europea, espanyola i catalana, inclosa expressament a la legislació de respecte i protecció dels «drets humans». La diferència entre que la solidaritat sigui qualificada com un valor o com una norma obligatòria és transcendental. L'incompliment o la vulneració d'un valor moral, religiós o simplement de convivència, no comporta sanció, comporta això sí, la culpa intel·lectual personal o religiosa que condueix al penediment i eventualment al perdó, però mai no implica una sanció o multa imposada per l'aplicació de la legalitat vigent. Per contra la vulneració de la llei interna o internaci-

onal, pot ser un delictes o una falta, i comportar responsabilitat internacional o dins l'àmbit de la jurisdicció estatal. La conseqüència en un estat de dret és, evidentment, una sanció al seu o seus autors sigui Estat o sigui individu. En el cas dels refugiats, la solidaritat és obligatòria i figura tipificada en els tractats internacionals que protegeixen els refugiats (conveni de Ginebra 1951) en els acords de la UE i normes d'asil o refugi internes a Espanya Llei 2009. Transgredir-les o no complir-les per part dels estats —per acció o omissió— els fa incórrer en responsabilitat jurídica interna i internacional i susceptible d'ésser penalitzats. La solidaritat tipificada i acceptada és, avui al 2017, una norma obligatòria per a tots.

Eduard Sagarra i Trias
Ciutadà europeu i
president de l'Associació per a
les Nacions Unides

Punt de vista

Andreu Trilla
Escolapi

Fa quatre segles

L'Escola Pia, aquest curs, celebra els 400 anys del naixement com a congregació religiosa i els 250 de la inclusió del fundador, Josep Calassanç, en el cànon dels sants.

Josep Calassanç (1557-1648), nascut a Peralta de la Sal (la Llitera), és prou conegut com a clergue del bisbat d'Urgell, on ocupà diversos càrrecs que el prepararen per a la seva futura aventura romana. Arribat a Roma el 1592, de seguida entrà en contacte amb els ambients reformadors que maldaven per portar a la pràctica el bo i millor del Concili de Trento. El 1597 obrí la primera escola popular i gratuïta al barri del Trastévere romà. Era la primera Escola Pia, model que s'aniria replicant ben aviat per diversos països d'Europa. El dia 6 de març del 1617, a Santa Maria la Major, Roma, el papa Pau V signà un breu que començava «*Ad ea per quae...*» Naixia, a l'Església, una nova congregació religiosa, anomenada paulina pel Papa que l'aprova i, per a més especificació, dels Pobres de la Mare de Déu de l'Escola Pia.

Vint anys s'havien escolat des d'aquells inicis incerts, quan els seus camins s'havien creuat amb els dels nens refusats per la societat. Ara es tractava de consolidar una obra que era mal vista pels qui no acceptaven la igualtat d'oportunitats per als fills de les classes desfavorides. Buscant l'estabilitat, havia intentat diverses solucions, fins que es

**educar
anunciar
transformar**

400 ANNI / ANNUS IUBILÆI
1617-2017 / SCHOLARUM PIARUM

va veure empès a crear una nova família religiosa dins l'Església.

Ressaltem-ne algunes intuïcions. L'Escola Pia no seria elitista, sinó popular. Tot i ser una obra d'Església, estaria en concòrdia amb el poder civil. No buscava una educació centrada en la fe cristiana o en la cultura científica que despuntava, sinó que miraria d'agermanar-les en una síntesi harmònica i creativa, cosa que expressa el lema «Pietat i Lletres». No seria una escola allunyada de la realitat, sinó pragmàtica. Ni seria una escola tancada a la realitat circumdant, sinó una escola oberta i inclusiva. De tot això... en fa 400 anys!

L'espiritualitat que Calassanç imbuí en la seva obra educativa i en la nova família religiosa era també una espiritualitat encarnada i realista. No s'especificava pel culte, en una època de grans manifestacions religioses, sinó pel servei discret als petits i oblidats, buscant sempre la seva promoció. Una espiritualitat cristocèntrica i eclesial que tenia present la dita de Jesús: «El que feu a un d'aquests petits, m'ho feu a mi.» L'Església va reconèixer oficialment Josep Calassanç com un sant, o sigui, un model d'autèntica vida cristiana, el 16 de juliol del 1767, ara farà 250 anys. Així li fou feta justícia.

amb excessiva severitat, tractar-los amb afecte. Obviar el mal tracte o la humiliació. Educar requereix una proporció. Un altre error: fer creure al fill que és el millor o l'únic al món.

Es donen altres defectes: «Lloar els fills per sistema, encara que es portin malament; rebaixar els ideals de vida, perquè més endavant no pateixin possibles decepcions; reduir les exigències fins a arribar a la tolerància sense límits, a fi que mai no se sentin culpables de res.» I, què me'n dieu, de la «síndrome dels *selfies*? Molts porten un allargador mecànic, al final del qual hi ha el mòbil per autofotografiar-se. Després ho pengem a internet i obtenen un jo polivalent: «Jo i el meu gat; jo i el meu cotxe; jo i la meva parella...» «Vanitat de vanitats i tot vanitat», diu l'Escriptura.

Avui, en aquests temps marcats per la malaltia del narcisisme, segons un psiquiatre: «Necessitem tenir una percepció de nosaltres que sigui realista i ben fonamentada, i que no se centri a afirmar la nostra importància, sinó a servir un propòsit més gran que nosaltres mateixos.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Narcís, el vanitós

La mitologia grega conta que Narcís era un jove d'una bellesa extraordinària. Eco, enamorada, el seguia arreu, però ell en fugia. Un dia, al bosc, hi va veure un estany d'aigua clara i transparent, com un mirall. El noi s'hi va acostar i hi va veure un rostre preciós. Era el seu. No es va voler allunyar del mirall i intentava, amb tota mena de gestos, acollir-lo i abraçar-lo. Fins i tot, plorava i cridava. Això no obstant, no aconseguia agafar aquell rostre, que era seu. Es desesperava, cridava, no dormia ni menjava. I, és clar, va morir. Les nimfes van veure com aquell noi moria i van començar a anar sigilloses cap a la font. En Narcís ja no hi era. En el seu lloc havia nascut la flor del «narcís».

La narració apunta cap aquells que no estimen ningú i que viuen enamorats de si mateixos. Un autor escriu: «Actualment, les conductes narcisistes es propaguen com una epidèmia, tant de forma individual com col·lectiva.» Quina necessitat de ser admirats, d'ocupar els mitjans socials, de recerca de la fama! No importa el preu. Ni a l'hora de comprar un cotxe ni a l'hora de fer-se una operació estètica...

Hi ha signes clars de narcisisme: voler ser el centre de tot i de tots, voler ser admirat, no acceptar els propis errors. Com si hom s'aixequés la seva estàtua! També fer valer la pròpia idea per damunt de la veritat. Per una recta educació dels infants, cal vetllar: no tractar-los

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Fonamentals

Antigament, es pretenia que ens sabéssim de memòria el Catecisme, que enteníem molt poc. Ara que els «continguts», expressió famosa, naveguen per camins d'erudició humanística, s'ignoren qüestions fonamentals.

Ser psicòleg o antropòleg vesteix molt. Tothom els escolta com si fossin infal·libles.

Quan la mort es presenta, qui dona resposta a les preguntes urgents? A l'interior de l'home s'hi remou l'interrogant del «què se n'ha fet del meu pare, del meu amic, d'aquell o d'aquella que estimava tant i que acaba de morir?».

Davant del fracàs o de la por, de vegades, l'home se sent temptat a pensar que no val la pena viure i que val més acabar d'una vegada amb l'existència, quines raons impedeixen el suïcidi?

Penso que a la pedagogia religiosa d'avui i entre nosaltres, li manca profunditat i densitat i, sovint, només dona raons superficials.

Arquimedes va dir: «Doneu-me un punt de suport i mouré el món.» Un suport senzill i una palanca.

Fa poc, un noi de 16 anys es va tirar al tren. Una estona abans va enviar un disquet d'ordinador a un amic. El pare que el va rebre m'explicava que en van llegir el missatge i el van lliurar a la policia. Els pares van voler parlar a soles amb el fill i li van dir: «Nosaltres som musulmans i sabem que, qui se suïcida, se'n va de cap a l'infern. Tu no facis el mateix.» Malgrat l'advertència, van passar la nit al costat del seu llit, per si de cas.

De vegades, un no veu prou raons humanes per canviar de conducta. Us poso un exemple en el qual m'implicaré. Es tracta del vici de la droga, tan estès. Conec institucions que gaudeixen d'experiència i prestigi i que aconsegueixen èxits. Xerrades, psicodrames i tisanes. Les estadístiques que proclamen no em convencen.

La conec poc, però la que em convenç és el Cenacolo. Pregària, sacrifici, feina. Esperança, tant si es té fe com si només es creu en la capacitat de l'esforç i de la reflexió. Potser un altre dia parlaré d'aquesta institució, que és una cosa seriosa.

Passo a la meva experiència. Jo tenia el vici de fumar. Ho feia amb pipa i tabac negre, la manera més innocent i més barata, per evitar remordiments de consciència. Volia deixar de fumar i m'ho vaig proposar moltes vegades, però no era capaç d'aconseguir-ho. Un dia a una germana meva li van diagnosticar un càncer. Què havia de fer? Vaig buscar un oncòleg, la vaig consolar i vaig pregar molt, però tenia la sensació que no feia prou. Aleshores vaig recordar la sentència del Señor: «Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb el dejuni i la pregària.» En el meu cas, vaig creure que el dejuni no havia de ser d'aliment. Vaig pensar, sincerament, que havia de deixar de fumar. Això va passar l'agost del 1978. Els primers dies em va costar molt. Vaig acompanyar aquest esforç amb la invocació i no he tornat a fumar mai més.

«L'espiritualitat de la natura és directa de l'omnipresència divina»

Rosa María Jané Chueca

Les Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldeu d'enguany s'han dedicat al tema *La conversió ecològica, una exigència de la fe. Una reflexió sobre la «Laudato Si»*. I un dels ponents destacats ha estat Josep M. Mallarach, consultor ambiental, expert en àrees protegides, connectivitat ecològica i avaluació de l'impacte estratègic. Aprofitem la seva participació en les Jornades per parlar amb ell sobre espiritualitat i ecologia.

Què hi té a veure, l'espiritualitat amb l'ecologia?

L'ecologia és la ciència del coneixement de la llar (*oikos* + *logos*) en el pla material. Conèixer la llar comuna és útil, necessari, en el món d'avui si volem reformar les relacions més patològiques i recuperar uns vincles més sans, pacífics i harmònics amb la nostra llar terrenal comuna. L'espiritualitat de la natura és conseqüència directa de l'omnipresència divina, que dona ésser, vivifica i santifica la matèria. Amb paraules de l'encíclica *Laudato Si*: «Viure la vocació d'ésser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana» (217). Més clar crec que no es pot dir. I afegeix encara: «Només a partir del conreu de sòlides virtuts és possible la donació d'un mateix en un compromís ecològic» (211). I la primera de les virtuts cardinals és la prudència, el principi de precaució, estretament vinculat al discerniment, a la consciència, que hauria d'informar totes les nostres decisions.

Parlem de «conversió ecològica». Conversió a què?

«Conversió ecològica» és un concepte encunyat pel magisteri de l'Església catòlica. El va formular Joan Pau II, en va fer ús Benet XVI i ara Francesc li ha donat un paper central en l'encíclica *Laudato Si*. És el concepte més fort que una religió mundial ha proposat com a resposta als reptes ambientals contemporanis. Tan fort és que, fins i tot, ha espantat molts cristians instal·lats en el benestar material. Com qualsevol altra conversió, ha de dur cap a Déu pel camí de l'harmonia amb la creació de Déu. I ens hi du per mitjà d'un «canvi de cor, que ens porti a un canvi d'estil de vida», un estil de vida més senzill, més sobri i feliç, deixant els costums o hàbits que més efectes negatius tenen per a la natura i per a la societat i substituint-los per uns altres de més simples, conscients i benèfics. La *Laudato Si* ho diu clar: «La conversió ecològica és una exigència de la fe», per fer les paus, per reconciliar-nos amb la creació.

«La tradició cristiana és una aliada en la conservació de la integritat i la bellesa de la Terra»

«L'Església convida a donar respostes efectives al mateix temps al "clam de la terra i al clam dels pobres"»

En el context consumista i hedonista actual demana un gran esforç perquè obliga a anar a contracorrent, demana combatre creativament la influència d'una propaganda enganyosa, d'una economia especulativa perversa, que ha distorsionat els preus, de manera que ja no reflecteixen els costos de les coses.

Aquest component espiritual, quines conseqüències hauria de tenir?

«Natura» és un terme llatí que vol dir «la que fa néixer», a tots els nivells i àmbits concebibles. És tràgic el fet que moltes persones, sobretot les que viuen en els entorns urbans més artificialitzats, ja no se sàpiguen ni se sentin natura. Els llibres bíblics no

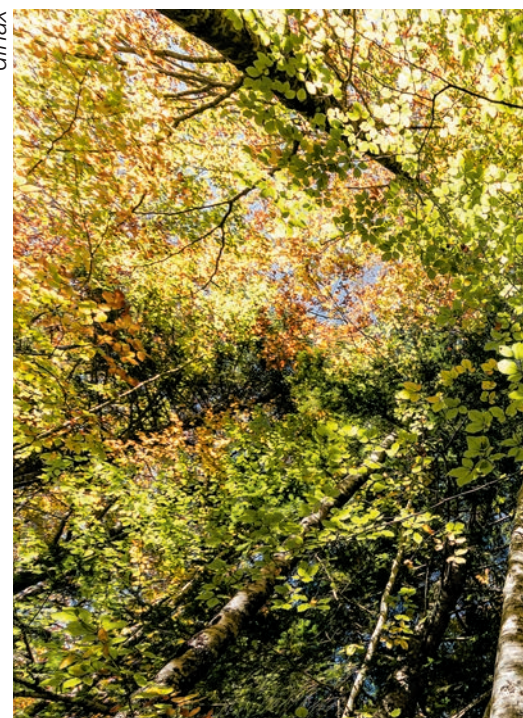
parlen de natura, parlen sempre de creació, que és un concepte teològic perquè implica un Creador. Ensenya que Déu veié que totes les coses creades eren bones i belles. Per a totes les tradicions religioses que conceben la creació com a obra, la natura manifesta la intel·ligència, la bellesa, la majestat del seu Creador. La creació, és, doncs, mare, mestra i manifestació divina. Les conseqüències més importants d'aquesta concepció són que la natura no és nostra, sinó de Déu, que és qui la crea i la sosté en tot moment, que la natura té un valor intrínsec i que la nostra relació amb ella hauria de ser d'admiració, d'entusiasme, de respecte profund. Amb els mots de la *Laudato Si* hauríem de recuperar una «mirada contemplativa», tenir sempre presents els més febles i fràgils, les generacions futures i tenir-ne una «cura generosa».

Quina és l'aportació de la *Laudato Si* al pensament ecològic actual?

La *Laudato Si* s'adreça a tota la humanitat, no sols als catòlics. Segurament ha tingut més bona acollida en la majoria d'organitzacions ecologistes i conservacionistes, així com en organitzacions de pobles indígenes, que no pas en certs sectors de la pròpia Església catòlica, cosa que ens hauria de fer pensar seriosament. D'entre les aportacions al pensament ecològic actual destacaria el missatge que la tradició cristiana, sobretot la mística i la contemplativa,

ofereix motivacions espirituals riques i profundes per defensar la nostra llar comuna, i que és una aliada en la conservació de la integritat i la bellesa de la Terra. En segon lloc, planteja una crítica molt profunda al «mite del progrés» i a la «globalització del paradigma tecnocràtic». En tercer lloc, que és conscient que no ha actuat amb coherència i que proposa una conversió ecològica. I estretament lligat a aquesta proposta radical, l'aportació cabdal

d'inax

AL INDEPENDENT

s conseqüència ina»

del concepte d'ecologia integral, que, més enllà de la dimensió ambiental, té dimensions socials, econòmiques, polítiques... i espirituals, de la qual se'n desprèn el fet que la justícia social i la justícia ambiental són indissociables. El Magisteri de l'Església convida a donar respostes efectives al mateix temps al «clam de la terra i al clam dels pobres», i fa moltes propostes valentes, basades en el diàleg i la caritat.

La crisi mediambiental és una crisi espiritual?

La crisi sistèmica global té moltes facetes o dimensions interdependents: ecològica, econòmica, política, cultural, social, etc., i les seves causes també ho són i estan interrelacionades: ideològiques, filosòfiques i espirituals, naturalment. Les tendències materialistes, tecnocràtiques, autodestructives es van poder desencadenar de manera exponencial a partir del segle XVIII, des d'Europa occidental fins a occidentalitzar tot el món, perquè la part més influent de la societat havia perdut el vincle espiritual amb la creació; perquè va deixar de percebre-la com un do de Déu; perquè va oblidar que no som propietaris de la Terra, sinó simples usufructuaris que tenim el deure espiritual de custodiar, d'administrar amb cura, amb respecte profund aquest do diví; perquè ignorant la Mare i Germana Terra—com deia sant Francesc—va abandonar tots els vincles, els deures filials o fraternals; perquè va deixar de veure la creació com una teofania o epifania, com un miracle permanent, i va reduir la percepció de l'entorn natural fins a només veure-hi «recursos naturals», dels quals podem disposar al nostre albir, despullats de qualsevol valor intrínsec.

Què estem disposats a fer pel

medi ambient?

S'ha de començar per fer un examen de consciència honest. L'encíclica proposa: «Examinar les nostres vides i reconèixer de quina manera ofenem la creació de Déu amb les nostres accions i la nostra incapacitat d'actuar» (218). «L'espiritualitat cristiana proposa una manera alternativa d'entendre la qualitat de vida i estimula un estil de vida profètic i contemplatiu» (222). Demana una «cura generosa i plena de tendresa» de la creació, cosa que exigeix «creativitat, entusiasme i sacrifici» (220). I afegeix: «Cal prendre dolorosa consciència, atrevir-nos a convertir en sofriment personal el que està passant al món, i reconèixer així allò que cadascú pot aportar» (19). En països com el nostre, que formem part del 20% escàs de la humanitat que consumeix entorn del 80% dels béns naturals de la Terra, és essencial reduir el consum, començant pel consum d'energies fòssils i d'aquells productes que causen més danys a la Terra i als pobres. Hem d'aprendre a «viure millor amb menys».

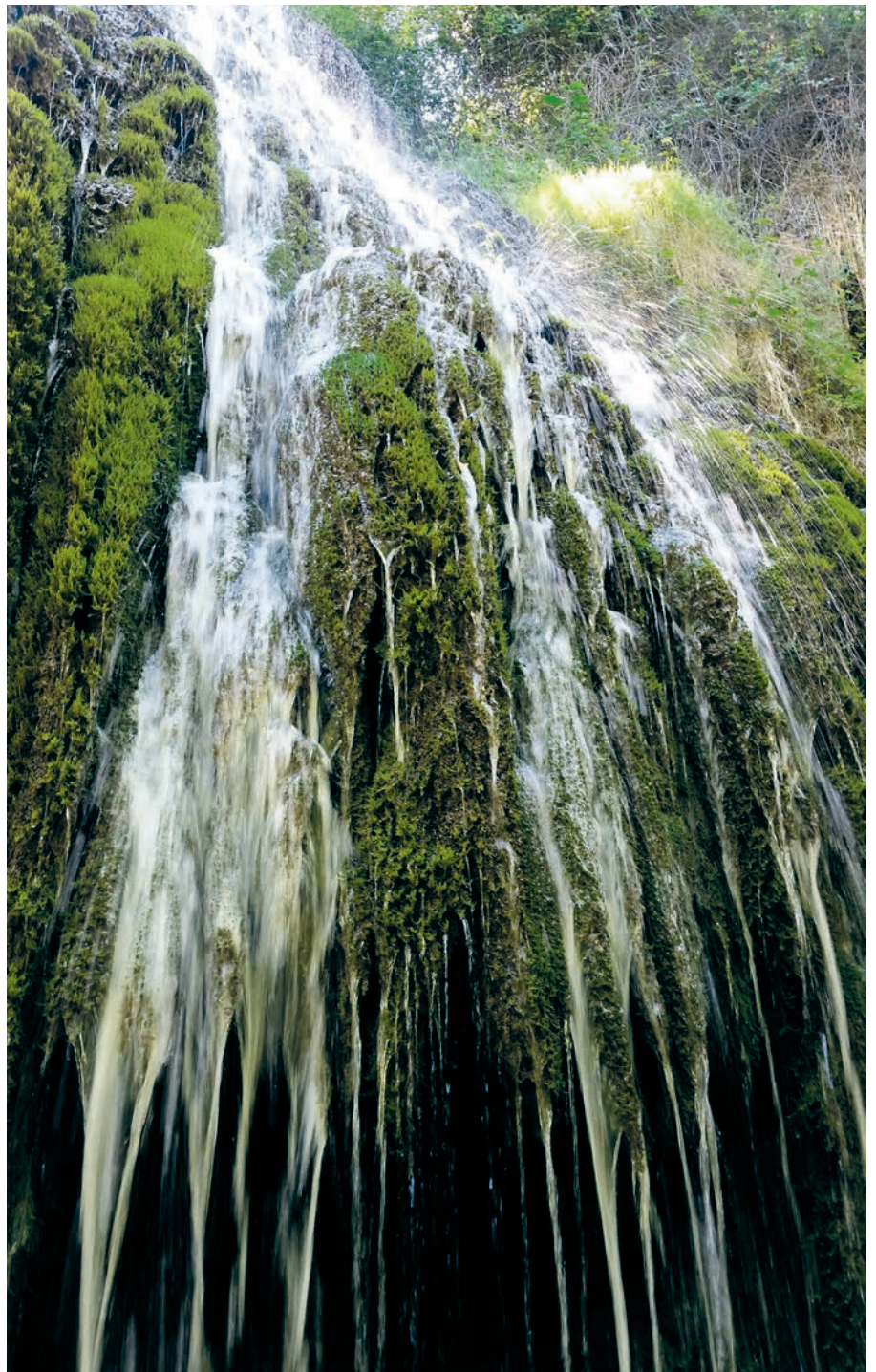
Hi ha llocs sagrats a la natura?

L'Església catòlica no sol fer servir l'adjectiu «sagrat» per a la natura, prefereix el terme «sant», però les Esglésies orientals (ortodoxes, coptes, etiops), en canvi, s'hi refereixen habitualment. En rigor, tota la natura és santa o sagrada perquè és obra divina. Al nostre país hi ha innumbrables llocs que, des de fa segles, de vegades des de temps immemorials, s'han considerat sants, per motius diversos, sovint associats a la vida de persones santes o fets miraculosos. Hi ha una veritable geografia sagrada en la qual trobem centenars de santuaris (sobretot marians) i monestirs; milers d'ermites, capelles, oratoris, etc., situats en espais naturals molt singulars, d'una bellesa molt especial, units per una extensa xarxa d'antics camins de pelegrinatge. Dos espais naturals sants de primera magnitud són Montserrat i el Montsant. Els custodis de Montserrat són i han estat, durant quasi un mil·lenni, els monjos benedictins, mentre que el Montsant ha estat el principal centre eremític del país durant molts de segles.

L'ecologia pot esdevenir una nova religió?

Més que d'ecologia hauríem de parlar d'ecologisme, que per a algunes minories d'alguns dels països més secularitzats ha esdevingut una mena de religió laica. Amb perspectiva global, diria que el perill més gran no és que l'ecologisme esdevingui un succedani de religió, sinó que les autoritats de les grans religions del món, les que inspiren els valors de més del 85% de la humanitat no siguin capaços de donar respostes adequades a la crisi ecològica global, no

Matias Medina

tinguin una actitud coherent i no siguin capaços d'impulsar els canvis de vida indispensables per donar credibilitat al seu testimoni, que és el que hauria d'inspirar els fidels, la societat creient, a impulsar els canvis de consum i de producció indispensables per evitar el col·lapse ecològic en el qual la civilització industrial ja es comença a enfonsar. En el moment crític que ens ha tocat

viure, les religions han de revitalitzar, posar al dia els seus ensenyaments i promoure la col·laboració seriosa amb les organitzacions ecologistes. I aquestes haurien de ser capaces d'assumir i integrar els grans valors espirituals compartits per totes les grans religions del món, pel que fa a la creació/natura i a les responsabilitats que tots els éssers humans tenim envers ella.

PELEGRINATGE A SICÍLIA

Del 18 al 25 d'abril

Per a més informació i reserves, truqueu al
934 092 770

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Guarir l'hemorràgia

El papa Francesc va rebre el 28 de gener a la sala Clementina els participants en la plenària de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. Havien reflexionat sobre el tema de la fidelitat i dels abandonaments. En el seu discurs, va afirmar: «Som davant d'una "hemorràgia" que debilita la vida consagrada i la vida mateixa de l'Església. Els abandonaments dins de la vida consagrada ens preocupen.» Aquesta situació no és exclusiva de la vida religiosa. Està present en els fons antropològics de la persona. La vida matrimonial, en el seu àmbit propi, presenta una problemàtica similar. No serveix de consol, sinó de contextualització. Com podem fer front a aquesta d'hemorràgia de la vida consagrada? El relat evangèlic de la dona que patia hemorràgia, com a símbol de la vida religiosa, ens pot proporcionar unes pautes de guariment (Mc 5,25-34).

Primer, una malaltia gairebé incurable. Pateix l'hemorràgia des de fa dotze anys. Gasta tot el que té per guarir-se. Es posa en mans de molts metges i experts, però el flux de sang no s'atura. El resultat no pot ser més decebedor: cap millora. Més encara, va de mal en pitjor. Plans estratègics, programes de formació, atenció psicològica, intents continus i infructuosos... no aconsegueixen aturar l'hemorràgia. La vida religiosa experimenta la seva impotència davant del problema. El degoteig de l'abandonament continua de manera inexorable. S'arriba a pensar que no hi ha res a fer, sinó esperar que s'aturi per ell mateix. El sofriment sembla crònic, com la mateixa hemorràgia.

Segon, el guariment a través del contacte. Havia sentit a parlar de Jesús. Arriba a pensar que si entra en contacte amb ell, encara que sigui tocant-li el vestit, en tindrà prou per guarir-se. Enmig de la multitud, per darrere, li toca el mantell. L'hemorràgia s'atura en sec i experimenta dins seu el guariment del mal que la turmenta. La vida religiosa, com la dona amb hemorràgia, no té cap altre camí que el contacte amb Jesús. Les crisis que posen en qüestió la fidelitat, el virus de la mundanitat espiritual, la secularització nociva que arruïna la fe... provoquen hemorràgies contínues. Sense el contacte amb Jesús

s'impossibilita la millora. Amb la pèrdua de la sang, la vida s'escapa per viaranys sense sentit.

Tercer, la força de la fe. Jesús provoca una situació incòmoda. Vol saber qui l'ha tocat. Empès per la multitud, sembla una pregunta fora de lloc. Jesús vol culminar el guariment, no només físic sinó també espiri-

tual. La vida religiosa, com la dona que pateix d'hemorràgia, en prosternar-se adopta una actitud d'adoració i li explica tota la veritat d'ella mateixa. Les paraules de Jesús són alliberadores: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau i queda guarida del mal que et turmentava.» La fe és l'antídot contra els abandonaments. Sense fe, l'hemorràgia no s'atura. Sense fe, els vots són caricatures sense ànima o transgressions sense culpa. Sense fe, la vida comunitària en fraternitat és mera convivència i la missió es redueix a tasca.

El degoteig de l'abandonament continua de manera inexorable. Com podem fer front a aquesta hemorràgia de la vida consagrada?

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqimolins70@gmail.com

El misteri de la persona humana

Avui —com tantes vegades a la vida— he experimentat pràcticament que, en la persona humana, es dona el millor i el pitjor. Santa Anna s'ha convertit en una veritable escola de vida a diferents hores del dia i de la nit. 24 hores donen per a molt. Les hores «punta», al lloc d'acollida, són les més mogudes. El meu interès perquè no es converteixi en un menjador social, sinó en una església que acull tothom i, d'una manera especial, qui més ho necessita, em porta a parlar i escoltar tots

El misteri de la persona és insondable i sempre s'ha de respectar

els qui s'acosten a qual-sevol hora però molt més en aquesta. Sens dubte, és un dels moments més difícils, perquè la gana no sap de protocols i no sempre es poden evitar

algunes baralles o queixes que els voluntaris han de comprendre, perquè l'empatia ens ha de fer posar en el lloc de l'altre i de les seves mancances.

Jo ahir em vaig acostar a un jove que no es movia del racó on seia, sense interessar-se pel menjar que repartien en aquell moment les voluntàries, i aliè a tot el que passava al seu voltant. Molt més ràpid del que jo podia imaginar, em va fer cinc cèntims de la seva vida i de com havia arribat a la soledat en la qual es trobava. Ara, però, estava ple de llum i no sabia exactament què li passava. Mai no havia estat creient, però, en passar estones aquí, a l'església, en assistir a les «misses» havia sentit una cosa especial a la qual no sabia posar-li nom, però que el feia feliç.

Algunes de les seves explicacions eren una mica difícils d'interpretar des de la raó, i segurament procedien d'una ment una mica desequilibrada, però la claror de la seva mirada, el goig que aquella persona experimentava i li feia oblidar tot el mal que la vida li havia fet, eren tan reals que n'hi havia prou per alegrar-se de la seva experiència, del bé que una «església com a hospital de campanya» pot fer, i adonar-se que el misteri de la persona és insondable i sempre s'ha de respectar. Veient el goig que aquell jove em manifestava, em va venir al cap l'altra conversa que havia tingut el mateix dia a la presó amb un home que arrossegava, en la seva ànima, el pes d'uns fets que el van portar a la condemna i que mai no hauria pogut imaginar que fos capaç de protagonitzar.

Vaig imaginar els comentaris de tanta gent que, en veure casos així, massa explicats a la televisió, menysprearien el «delinqüent» sense imaginar mai el dolor terrible que arrossegava durant tota la vida la seva ànima, ignorant la situació mental que el va portar a aquella actuació. Per això, cada vegada respecto més el misteri de la persona i les seves actuacions de les quals, de vegades, és més víctima que les víctimes que ha creat. Hi ha casos i casos. Per això és millor no jutjar.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Tania Alaix, Jesús Alturo, Pilarín Bayés, David Claret, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Núria Ferret, Joan Guiteras, Bernat Juliol, Joan A. Mateo, Norbert Miracle, Ignasi Miranda, Javier Molina, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Obach, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Rafel Serra, Leticia Soberon, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Andreu Trilla, Miquel Vera, P-J

Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Prop de Déu i dels germans

Aquest és el lema que la Conferència Episcopal Espanyola ens ha proposat per viure amb plena intensitat i sentit la jornada a favor de les vocacions sacerdotals, que celebrarem el 19 de març, Dia del Seminari.

La proximitat entre dues persones sempre significa entrega, generositat i donació de vida. Jesús ens ha ensenyat a entregar-nos com Ell s'entrega a nosaltres: «Em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20), «Això és el meu cos, entregat per vosaltres» (Lc 22,19b). Jesús mai va dir als apòstols «coneix-te a tu mateix», sinó «coneix el meu amor».

La felicitat de l'home no es pot plantejar amb els criteris del món, sinó amb els criteris de Déu. No es pot enfocar amb l'egoisme, sinó amb una sincera i autèntica relació d'amor cap als germans. Quantes vegades mirem Déu i els germans tancats en nosaltres mateixos? No hem de tenir por d'obrir-nos a la presència de Déu i a l'entrega als germans.

La trobada de cor a cor il·lumina la vida amb

l'amor de Déu: hi ha una trobada personal i hi ha una llum que ens il·lumina i ens supera, només llavors acceptem amb fe el que el Senyor ens manifesta. Això és el que marca una vida. Cal aprendre a mirar cada home des del cor de Déu amb aquesta actitud i amb aquesta mirada, corresponent a l'amor de Déu.

La conversió de l'home pecador es dona en experimentar aquest Amor contemplant Crist i obrint-se al seu Cor mansuet i humil. En el Cor de Crist se'ns revela el cor de l'home. La maduresa de la vida cristiana consisteix a aprendre a mirar cada persona des del cor de Déu amb una permanent simpatia cap a tota la creació.

Demaneu al Senyor que no faltin joves que responguin a la seva crida per ser sacerdots, servidors de la comunitat, instruments de l'amor de Déu cap a totes les persones. I acompanyem els nostres seminaristes perquè continuïn avançant amb generositat en el camí emprès. Que no tinguin por, ja que ser sacerdot és una vocació i un servei preciós.

Estic molt content de veure que els joves segueixen responnent la crida del Senyor. El nostre Seminari funciona. Hi ha un bon grup de joves alegres, senzills, entregats a l'estudi i al servei en les diverses parròquies de la diòcesi durant els caps de setmana. Els he visitat, he parlat amb cadascun d'ells, hem compartit plegats l'oració i el menjar. Puc dir que són joves arrelats en la societat d'avui, amb el cor seduït pel Senyor i frisosos per servir les persones.

Avui, festivitat de Sant Josep, els seminaristes Josep Roca, Pere Alavedra, Alberto Moreno-Palancas i Iñaki Marro seran ordenats diaques a la basílica de la Sagrada Família. Preguem per ells i per les seves famílies.

Estimats diocesans, us animo a demanar a l'Amo dels sembrats mans per segar-los. I demaneu per nosaltres, els sacerdots, que siguem un entre vosaltres, que siguem un amb el poble, aquest Poble de Déu, que sovint camina com les ovelles sense pastor. El Senyor no es deixarà guanyar en generositat.

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Sant Josep, al centre de la història

Santa Teresa de Jesús tenia 27 anys, es trobava prostrada al llit, no podia caminar, a vegades s'arrossegava per terra. Arriba a tal extrem de gravetat que se la dona per morta. En aquestes circumstàncies recorre a sant Josep i la seva vida va tornant a la normalitat a poc a poc. Des d'aquest moment la devoció al sant i la familiaritat amb ell marcarà la seva vida. Partint d'aquesta realitat escriu: «Vaig prendre sant Josep per advocat [...]; i ell va fer, com qui és, que pogués aixecar-me i caminar i no estar impedita» (*Llibre de la Vida*, 6).

Partint d'aquesta experiència tan decisiva en la seva vida, va recomanar la devoció a sant Josep i la seva poderosa intercessió: «No recordo ara haver-li suplicat res que hagi deixat de fer.» En les

seves fundacions a totes posa el seu nom: Monestir de Sant Josep d'Àvila, Monestir de Sant Josep de Medina del Campo, i així els de Malagón, Toledo, Sevilla, Salamanca, Segòvia, que va inaugurar el mateix dia de Sant Josep, l'any 1574, etc.

La santa d'Àvila va donar un gran impuls a la devoció al sant fuster de Natzaret i després altres autors han ajudat a fer que la devoció a sant Josep s'estengués a tota l'Església.

Bernard Martelet, autor de *Josep de Natzaret, l'home de la confiança*, explica, utilitzant conceptes d'avui: «El seu document d'identitat no conté cap dada interessant. No se sap ni el lloc ni la data del seu naixement. No ha deixat cap escrit ni cap obra d'art. No se cita cap paraula seva. Els autors clàssics i escriptors contemporanis seus

no fan cap al·lusió a la seva persona. Tot el que se sap d'ell està contingut en alguns versets dels Evangelis, com a molt una dotzena.»

Això no obstant, el seu nom es troba al centre de la història. Casat amb la Mare de Déu, va ser el pare de Jesús, el cap de la Sagrada Família, i els pocs trets que coneixem de la seva vida són lliçons impagables: el seu amor a Jesús i a la Mare de Déu, la seva humilitat, la seva vida de treball, la seva obediència prompta, la seva resolució per marxar a Egipte, la seva acceptació del misteri quan no comprèn algunes coses i sens dubte les ha de meditar en el seu cor, com feia Maria. Aquest any la seva festa cau en diumenge, la festa del Senyor. Que el sant ens porti a Jesús en la nostra vida de cada dia.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 17,3-7

Dona'ns aigua per a beure

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial

94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. **R.**

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:

«No enduriu els vostres cors com a Meribà, com el dia de Massà en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» **R.**

Lectura segona

Rm 5,1-2.5-8

Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Vers abans de l'evangeli

Senyor, sé que vós sou de debò el Salvador del món; doneu-me l'aigua viva perquè no tingui mai més set

Evangeli

Jn 4,5-42

Una font brollarà sempre per donar vida eterna

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys

que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dona'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» [...] «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies soc jo, que parlo amb tu.» [...] Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell [...] Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretjà i
biblista

El judaisme també concep la resurrecció com un retorn al paradís perdut? (II)

El punyent interrogant enfront del sofriment dels justos (Job) i del martiri dels set germans amb la seva mare (2Ma 7) en la persecució del rei Antíoc Epífanes engendrarà una esperança nova: Déu crearà un món radicalment distint. Daniel 12,2 afirma explícitament, per primer cop, la resurrecció individual: «Molts dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllaran, els uns per a la vida eterna, els altres per a l'oprobri, per a la reprovació eterna.» Fins llavors, la resurrecció dels morts era abans de res una imatge de la restauració d'Israel (Ez 37). Vers el 50 aC, un savi parla així dels justos: «Als ulls dels insensats semblava que morissin; la seva partença era tinguda per un mal; el seu traspàs, aparentment, era un desastre. Però ells han trobat la pau. Als ulls dels homes sofrien un càstig, però de fet tenien l'esperança segura de la immortalitat. Després de corregir-los amb moderació, Déu els donarà una felicitat immensa... i els qui l'hauran estimat fidelment s'estaran vora d'ell, perquè Déu dona als seus sants la gràcia i la misericòrdia i vindrà a visitar els seus elegits» (Sv 3,2-9). En el NT, la fe en la resurrecció dels morts el darrer dia és objecte de controvèrsia entre fariseus i saduceus. Pau parla àmpliament de la resurrecció dels morts (1Co). La fe en la resurrecció de Jesús és el pilar del cristianisme: «Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. I si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe» (1Co 15,13s).

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Per quina raó Jesús havia de travessar Samaria?

Jesús, en assabentar-se que corrien rumors entre els fariseus que batejava més que Joan, abandona Judea i se'n va a Galilea, però, en comptes de seguir la ruta del Jordà, que evitava passar per Samaria, es disposa a travessar la regió, conscient que la seva missió com a Messies era la de recuperar aquella tribu secularment marginada. Per això encapçala l'escena un imperfet diví: «Calia que ell passés a través de Samaria.» En l'entremig, l'evangelista ha intercalat posteriorment tres mencions dels deixebles que tercegen el diàleg de Jesús amb la samaritana, sense que en cap moment connectin amb ella. Hi ha poques variants textuales. Em fixaré en les més rellevants. En el text usual trobareu una explicació que no contenen els còdexs Beza i Sinaític ni tampoc moltes versions llatines antigues: «És que els jueus no es tracten amb els samaritans» i veureu que aquests, per contra, amb un canvi d'ordre, posen l'accent en la naturalesa jueva de Jesús: «Tu, que ets jueu, com és que em demanes de beure a mi, que soc una dona samaritana?» Una segona variant fa referència als presumptes «marits» de la samaritana: Jesús li diu: «Ves a cridar el teu marit i vine aquí.» Respongué la dona: «De marit no en tinc cap.» El text usual diu simplement: «No tinc marit.» Beza i Sinaític subratllen el terme «marit»: «Has dit bé que no en tens cap de marit, perquè has tingut cinc marits i el que ara tens, no és el teu marit; en això has dit la veritat.» La samaritana personificaria la Samaria, que s'havia substituït amb cinc amants (cf. 2Re 17,24-41) i que hauria pretès tenir per marit Jahveh edificant-li un temple idòlatric (Garizim: cf. Os 2,7-9). Finalment una altra variant, cap al final. El text usual diu: «Ja no creiem per la teva paraula, car nosaltres mateixos hem sentit i sabem que aquest és veritablement el Salvador del món», mentre que Beza i Sinaític precisen més: «Ja no creiem pel teu testimoni, perquè nosaltres l'hem sentit i sabem que aquest és... el Messies.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA I)

Temps de Quaresma

(SALTERI: SETMANA 3)

MARÇ

19. DIUMENGE

Diumenge III de Quaresma (F), Morat. Lectures: Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans 5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42
SANTORAL: Amanç, diaca i mr.

20. DILLUNS

Sant Josep (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a
SANTORAL: Ambrós de Siena, rel.; Fotina, mr.; Martí de Dumio, b.

21. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,25-34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35
SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.

22. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19
SANTORAL: Deogràcies, b.; Lea; Octavià, mr.; Zacaries, p.

23. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23. O bé: *Sant Toribi de Mogrovejo* (ML), Blanc; Barcelona, *Sant Feliu de Llobregat* i Terrassa: *Sant Josep Oriol* (ML), Blanc.

24. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34
SANTORAL: Agapit, b.; Caterina de Suècia, rel.; Simó, mr.

25. DISSABTE

Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38
SANTORAL: Dula, mr.; Humbert, ab.; Ireneu, b.

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Josep Oriol

Catalunya és terra de sants i el seu cap i casal també. Un dels sants més populars i estimats de la ciutat de Barcelona és, sens dubte, sant Josep Oriol (1650-1702). Tot i ser fill d'una família pobra, va poder estudiar, i en desvetllar-se-li la vocació per al sacerdot, va fer tota la teologia. Una vegada ordenat, va ser nomenat beneficiat de la parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona. Sant Josep Oriol somiava ser missioner a terres llunyanes, fins que, a través d'una visió, Déu li

va fer entendre que la missió la tenia a casa mateix, entre els pobres. A partir d'aquí el nostre sant va començar a donar-se en cos i ànima als últims de la ciutat, fins al punt que els diners que rebia com a beneficiat els feia servir per alimentar, vestir i guarir els més necessitats. Ell mateix es va privar de tot luxe i vivia en un gran ascetisme, especialment en el menjar, per la qual cosa se'l va començar a conèixer com a doctor Pa i Aigua. Es va guanyar l'estimació del poble i se li van atribuir nombrosos miracles. Va ser canonitzat el 1909 per Pius X.

En cercles cada vegada més grans

Per Quaresma, quan combreguem, entrem en comunió amb el Crist, que per nosaltres va jejunar quaranta dies i quaranta nits en el desert, allí també va ser temptat per l'Adversari i no va sucumbir a la temptació de convertir unes pedres amb pans, ell que donaria el seu Cos glorificat i immaculat com el pa de la Vida. Això és possible gràcies a la pregària més alta, després del Parenostre, que és la Pregària Eucarística. És realment una *actio* i cal que el sacerdot interioritzi aquesta pregària, la visqui i la proclami, sense afectació, solemnement i pausadament, per tal que entri com un ruixat en el cor de l'assemblea orant.

Per la invocació de l'Esperit Sant i les paraules santes de la consagració, el pa i el vi esdevenen *per la conversió substancial* el Sagrament santíssim del Cos i de la Sang del Senyor. Llavors s'ofereix el Pare, a manera de memorial, l'ofrena del Crist a la creu (*us oferim, oh Pare, el pa de la vida i el calze de la salvació*). Amb la presència del Senyor damunt del banquet de l'Aliança, nova i eterna, la pregària eclesial continua, amb la invocació de l'Esperit Sant, en

cercles cada vegada més grans.

Primer es demana pels presents, que els qui rebran el sagrament esdevinguin en Crist un sol cos i una sola ànima, (*que l'Esperit uneixi en un sol cos*) dins del misteri de l'Església local, que presidida pel propi bisbe, (amb el nostre bisbe) juntament amb les Esglésies germanes (amb tots els pastors del vostre poble), formen el misteri de la *Unam sanctam*, comunió universal de les Esglésies presidida pel Papa (*juntament amb el Papa N.*) Es demana que tota l'Església, esposa de Crist, sigui consumada en el Regne (*feu-la perfecta en la caritat*). I encara un altre cercle més gran que pren l'Església ja glorificada, amb la qual celebrem l'Eucaristia i juntament amb la qual hem cantat el trisagi del tres vegades sant. És dins de la comunió dels sants, presidida per santa Maria, anticipada en la fe d'Israel amb Joan Baptista, fonamentada en el testimoni dels

apòstols, amb els màrtirs i els sants que demanem que Déu tingui pietat de nosaltres *per tal que tinguem part en la vida eterna*. I un altre cercle que pren tots els difunts, els marcats pel signe de la fe (*dels germans que morirem amb l'esperança de la resurrecció*) i la d'aquells, la fe dels quals només Déu coneix (*que descansen en la vostra misericòrdia*), i finalment, per tota la humanitat (*amb els justos de tots els temps*). Humilment després, el celebrant pren els sants Dons i elevat-los, a manera de veritable ostensió, canta *in crescendo* les paraules: *Per ell, amb ell i en Ell* (i res sense ell) *rebeu oh Pare la lloança i la glòria, en la unitat de l'Esperit Sant (i en l'Església, segons la Didajé)*. Llavors el poble sant contesta amb un Amén, que té unes ressonàncies infinites, com una reverberació sense fi. Cal considerar que l'Eucaristia d'una comunitat va més enllà de si mateixa i és donada a Déu Trinitat per a la salvació de molts. Cada Eucaristia és acceptada per Déu i donada com a gràcia allà on el Senyor vol i disposa. Dit més senzillament, no anem a missa per nosaltres només, hi anem per molts.

Dr. Rafel Serra i Abellà

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

Concert-pregària per la unitat dels cristians

Anna Maria Gaya

Donant continuïtat a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, l'església de Sant Joan Baptista de Lleida va ser el marc de la celebració d'un concert-pregària extraordinari. Hi van actuar sis corals vinculades a confessions cristianes amb presència al nostre bisbat: el Cor Miorita, romanès catòlic, amb acompanyament musical de Paul Lucian Pal i Andrea Cristina Budau; el Cor Santa Cecília, romanès ortodox; el Cor Arcàngel Sant Miquel; el Cor Església d'Ucraïna, grecocatòlic de ritu oriental; el Cor Santa Maria, egipci copte, i el Petit Cor de la Catedral de Lleida, de l'Església catòlica, amb acompanyament a l'orgue de Lluís Climent.

L'acte va comptar amb la presència del bisbe Salvador; el vicari general, Mn. Josep Anton Jové; Mn. Joan Mora, rector de les parròquies de la Mare de Déu del Carme i Sant Joan Baptista i delegat d'Atenció Pastoral als Immigrants; el diputat Josep Maria Forné i la delegada d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós, Francesca Agustí. També hi havia altres sacerdots de la unitat pastoral i d'altres parròquies i esglésies de confessions cristianes de la ciutat i nombrosos fidels de les confessions cristianes de les corals que participaven en l'acte.

Com a representant de les autoritats i de la societat civil, Josep Maria Forné va pronunciar unes paraules de benvinguda «no al concert, sinó a la pregària, perquè tots els qui compartim el mateix sagrat treballem perquè els rituals no ens separin». També va presentar les corals, que tot seguit van avançar des del fons del temple cantant, fins a situar-se al transsepte emmarcant els bancs de la nau central. Cada grup portava a l'altar un símbol del culte cristià: la Bíblia, l'encenser, la creu, una icona de la Mare de Déu i un estendard.

Repertori adient

En aquest moment cada coral va fer la interpretació del seu propi repertori.

Cada coral portava a l'altar un símbol del culte cristià: la Bíblia, l'encenser, la creu, una icona de la Mare de Déu i un estendard.

Les corals van unir les seves veus en un acte memorable.

El Petit Cor, que havia avançat al so del cant *Germans, hem arribat dels quatre punts de l'horitzó*, va continuar entonant temes molt adients a la intenció de la pregària i molt familiars per a una bona part del públic que s'hi sumava taral·lejant-los: *Un sol Senyor, una sola fe, Tothom coneixerà que som del Crist, Jo crec en Vós, La bondat i l'amor del Senyor, Unint les mans, germans, Sota la vostra protecció i Poble de Déu*.

Després, els sacerdots representants dels grups religiosos (P. Daniel Simon, P. Taras Kogut, Mn. Joaquim Mesalles i Mn. Paul Feheta) van cantar un himne de la seva litúrgia al presbiteri. A continuació, tots els cantaires, que s'havien traslladat al fons del temple, van avançar junts cantant a una sola veu el Parnostre fins a situar-se al presbiteri.

D'allí estant, van fer la interpretació d'una peça final referida a les paraules de Jesús al Sant Sopar, *Que tots siguem u i Batejats en Crist*, totes dues musicalitzades per Mn. Joaquim Mesalles. Aquest darrer tema, cantat a cànon amb tots els assistents, «Tots els que heu estat batejats en Crist, us heu revestit de Crist, Al·leluia!», va fer esclatar de forma més oberta l'emoció continguda durant el concert. Mn. Mesalles ho va expressar molt vivament repetint l'*Al·leluia* del cant, seguit d'un *Al·leluia, que sigui veritat!*

El bisbe Salvador va lliurar als sacerdots i representants de cada coral un obsequi de record de l'acte i va pronunciar unes paraules de cloenda: «Amb els silencis i els cants, aquesta tarda hem lloat plegats el Senyor. Enhorabo-

na i gràcies als qui ho heu organitzat, i que la pregària resti sempre en els nostres cors perquè algun dia puguem tots celebrar el misteri de Jesucrist mort i ressuscitat per a la salvació de tots.» Després, els cantaires van compartir un refrigeri amb productes típics del seu país d'origen al local parroquial del Carme.

Va ser un acte memorable, sublim. La preparació dels cants, la simbologia i l'entusiasme compartit de tots va deixar molt més que el ressò dels seus cants. Les cinc corals van unir les seves veus amb tots els fidels assistents i l'església de Sant Joan va esdevenir un sol cor que batejava al so de les campanes elevant un clam unànim a l'Altíssim: «Que tots els batejats en Crist siguem u, Al·leluia, Al·leluia!»

Uns infants fan 10 km i recullen 600 euros per a la Magic Line Sant Joan de Déu

Pares i mares del grup Ducks&Chicks

Els infants del grup Ducks&Chicks, de la parròquia de Sant Oleguer de Barcelona, van participar el diumenge 5 de març a la Magic Line Sant Joan de Déu 2017. Acompanyats dels pares, van recórrer els 10 quilòmetres del traçat per la muntanya de Montjuïc amb el lema «Junts, arribem més lluny», fins al destí final, la plaça de la Catedral de Barcelona. Es tractava de caminar, però també de fer una aportació econòmica a favor de l'Obra Social de Sant Joan de Déu, per ajudar infants i adults amb pocs recursos. I si bé l'objectiu inicial era recollir 500 euros, finalment n'han obtingut més de 600, a través d'iniciatives com la venda de polseres —fetes per ells mateixos— i porcions de pastissos casolans a la sortida de la missa, una visita al Museu del Barça i un concert benèfic del grup Sedeta Gospel Singers a la parròquia. Tot això i més, comptant sempre amb la complicitat de Mn. Joan Obach, rector de Sant Oleguer, de l'equip de catequistes i del conjunt de la feligresia. Ha quedat ben palès que «junts, arribem més lluny». A partir d'ara els esperen nous reptes que estan disposats a assolir!

Nens i nenes de la parròquia Sant Oleguer de Barcelona a la Magic Line Sant Joan de Déu 2017.

Un nou «via crucis»

Un nou *via crucis* és el que estan vivint els milers de persones —a causa de la guerra o de la fam, moltes vegades provocada per les guerres tribals que no els han deixat sembrar els camps o els han robat el bestiar—, germans nostres, que passen el seu «calvari» per intentar arribar a l'Europa somiada.

Així com en el Via Crucis tradicional es fa memòria de quan Jesús, camí del Calvari, va caure per primera, segona i tercera vegada; també totes aquestes persones, que han de marxar de la seva terra, cauen primer en les mans de les màfies, fins que arriben a la costa a embarcar-se. Cauen després per segona vegada en quedar sols enmig del mar i són rescatats (els que no han mort pel camí) pels nous «cirineus» de les organitzacions humanitàries, a les quals cal donar tot el nostre suport. I cauen novament per tercera vegada quan, un cop a terra ferma, troben barreres a les fronteres tancades dels països d'Europa que els rebutgen.

Tot plegat, per a aquesta Quaresma i Setmana Santa, un bon punt per meditar a les nostres parròquies les catorze estacions de la tradicional devoció del Via Crucis.

DANIEL PINYA I BATLLEVV
Barcelona

La fam

La fam és alguna cosa més que un problema tècnic de distribució i repartiment mundial d'aliments. Un terç dels aliments que es produeixen va a les escombraries. Cal contribuir al canvi cap a uns sistemes alimentaris més justos i educar les noves generacions en una vida solidària i sostenible. El papa Francesc s'ha referit reiterades vegades al que anomena «el gran escàndol de la fam», que impedeix

El perdó

M'ha semblat molt adient l'entrevista a Pax Dettoni sobre el contingut del seu llibre, on tracta el tema del perdó, perquè és una qüestió que actuaria com una teràpia molt necessària per al món en què vivim. Un món que ha generat una cultura de l'enfrontament, en què la trobada amb l'altre acostuma a tenir un caràcter instrumental, és a dir, mirant el benefici que puc treure'n. A més, fomenta una cultura de la competitivitat on tot és vàlid per tal de superar l'altre. D'aquesta manera, les relacions interpersonals es deshumanitzen i s'hi instal·la una mena de ceguesa col·lectiva que no ens permet distingir entre el bé i el mal.

Quan he llegit l'entrevista que Carme Munté ha fet a Pax Dettoni, m'hi ha semblat veure la medicina que tots plegats necessitem. Saber entrar en la dinàmica del perdó i mirar l'altre d'una manera nova. Això ens humanitza i ens allibera, i no és, com alguns han dit, un signe de feblesa, sinó tot al contrari; és un signe de fortlesa i generositat. I se'ns obre un camí que millora la qualitat de les nostres relacions. Els espais de rancúnia i desconfiança deixen pas al diàleg confiat i respectuós. El cor se'ns pacifica i entrem en una altra manera d'entendre la vida.

Perdonar no és fàcil, però, quan es fan les primeres passes, és un camí que no té retorn. Així, la trobada amb l'altre es transforma en una gran ocasió per créixer com a persones i en un moment sagrat que no podem desaproveitar.

ANTONI PEDRAGOSA
Barcelona

viure dignament a gairebé 800 milions de persones. El principi de la fi de la fam també comença en la decisió que prenguem cadascun de nosaltres.

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Ajudar la gent

A un sacerdot missioner li van preguntar pels inicis de la seva vocació i què l'havia mogut a lliurar-se a Déu i donar tota la seva vida al servei de l'Església. Recordo que va respondre que volia ajudar la gent. Quina manera pot haver-hi millor per ajudar la gent que donar-se a Déu en la vida sacerdotal o religiosa?

El sacerdot és un «altre Jesús», com molt bé va definir un nen de

pocs anys en creuar-se pel camí amb un religiós: «Mare, és un altre Jesús?» «Sí. És Jesús que passa fent el bé aquí i ara.» El sacerdot fa present Jesús en el sagrament de l'Eucaristia. El sacerdot escolta i perdona en el sagrament de la Reconciliació. Com hem de pregar perquè no faltin mai sacerdots a la nostra Església! Quantes llàgrimes eixugades, quants conflictes apaïgats, quantes solituds acompanyades... És Jesús que passa fent el bé. És Jesús que ensenya, guareix, perdona, escolta, comprèn, acompanya, prega... Valorem aquest gran do! Déu es fa present enmig nostre d'una manera especial en cada sacerdot.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Per molts o per tots?

El primer diumenge de Quaresma, per circumstàncies particulars, vaig haver d'assistir dues vegades a missa. Al matí es va celebrar en castellà i el sacerdot, en les paraules de la consagració del vi, va dir «per molts», en lloc de «per tots els homes», com sempre havia sentit. A la tarda va ser en català i es va dir «per tots els homes». Vaig sentir-ho bé? Com és això? Que potser Crist no va morir per tots els homes?

Vostè va sentir-ho molt bé i el felicito per la seva atenció. A partir del Diumenge de Rams també sentirà en català «per molts». El juliol del 2005 la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, va escriure a tots els presidents de les Conferències Episcopals per preguntar-los l'opinió sobre la traducció a algunes de les llengües vernacles de l'expressió *pro multis* en la fórmula de la consagració de la Sang de Crist. La Congregació va recordar posteriorment que és dogma de fe que Crist va morir a la creu per tots els homes i dones i també que hi ha, però, molts arguments a favor d'una traducció més precisa de la fórmula tradicional *pro multis*. S'ha decidit que es vagi recuperant aquesta expressió, «per molts». Amb tot, la mateixa carta de la Congregació deixa clar que seria completament possible que els Evangelis haguessin dit «per tots» (per exemple, cf. Lluc 12,41); però la fórmula de la narració de la institució diu «per molts» i aquestes paraules han estat traduïdes fidelment per la majoria de les versions bíbliques modernes. «Per molts» és una traducció fidel de *pro multis*, mentre que «per tots» és més aviat una explicació més adient a la catequesi. El papa Benet XVI va decidir que es recuperés el «per molts» per una fidelitat més gran a les paraules de Jesús.

L'expressió «per molts», mentre resta oberta a la inclusió de cadascun dels éssers humans, reflecteix, a més, el fet que aquesta salvació no és una cosa mecànica, sense el desig o la participació voluntària de cadascú; al contrari, el creient és convidat a acceptar per la fe el do que li és ofert i a rebre la vida sobrenatural que és donada als qui participen del misteri, i viure-ho en la seva vida de manera que siguin part del nombre dels «molts» als quals fa referència el text. Per a una millor comprensió, cal acudir a la distinció que es fa en teologia entre la «redempció objectiva» i la «redempció subjectiva». En la redempció objectiva es destaca que Crist va fer tot el que calia per a la salvació dels homes. El seu sacrifici ens va reconciliar plenament amb Déu. Però això no vol dir automàticament. La redempció ha de ser rebuda personalment per la fe i la conversió.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Pelegrinatges 17

ARMÈNIA

Del 25 d'abril al 2 de maig

EMILIA ROMANA

Del 26 al 30 d'abril

POLÒNIA

Patrimoni històric i cultural

Del 29 d'abril al 6 de maig

LA PUGLIA

Del 12 al 16 de juny

El secret més ben guardat

www.clubmes.cat

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

HUNGRIA

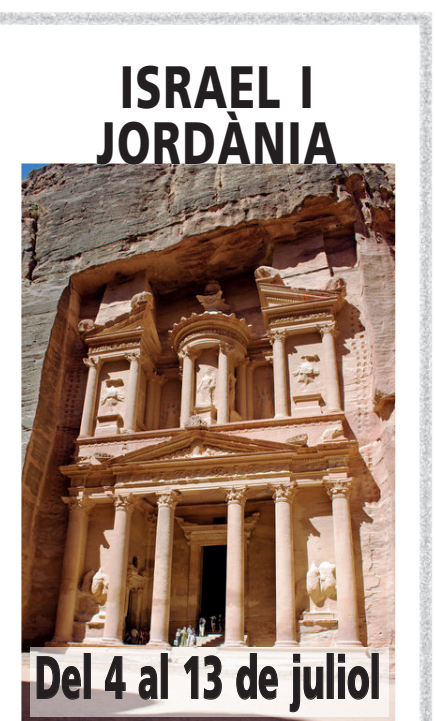
Del 2 al 9 de juliol

DESCOBRINT LA HUNGRIA IMPERIAL

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 al 27 de juny

ISRAEL I JORDÀNIA

Del 4 al 13 de juliol

L'Escolania de Montserrat torna als Estats Units per la porta gran

Farà una gira de dues setmanes per les principals ciutats del país

Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'Escolania de Montserrat durà a terme al final d'aquest curs 2016-2017 una gira de dues setmanes pels Estats Units, que la portarà a actuar a Nova York, Washington, Nova Jersey, San Francisco i Los Angeles. Serà, sens dubte, la més espectacular que hagi fet mai, ja que cantarà en catedrals i auditoris emblemàtics, participarà en el festival commemoratiu del centenari del naixement del president John F. Kennedy i realitzarà intercanvis musicals amb cors infantils de primer nivell.

Aquesta gira serà possible gràcies a la col·laboració de "la Caixa", el Patronat de la Muntanya de Montserrat, Fluidra, Immobiliària Colonial, Grifols, un antic escolà de Montserrat i dues aportacions particulars més.

L'Escolania va cantar per primer cop als Estats Units l'any 2014. En aquella ocasió va oferir concerts a Nova York, Strathmore (Maryland) i Nova Jersey, a més de participar en una missa a Washington. Ara, gràcies a la bona valoració que van fer d'aquella experiència, l'han convidada a fer concerts a la costa est i oest nord-americana.

Una ocasió única

«És una fita molt important per a nosaltres, un reconeixement molt gran a la qualitat musical de l'Escolania. El 2014 vam cantar per primera vegada als Estats Units i el resultat va ser excel·lent. Però poder tornar-hi amb unes actuacions tan especials ens fa sentir molt agraïts. Agraïts a totes les generacions d'escolans que hi ha hagut abans dels escolans actuals: som una institució amb més de 700 anys d'història i ens sentim hereus d'una llarga tradició. Agraïts al P. Ireneu Segarra, de qui aquest 2017 celebrem el centenari del seu naixement, i que va ser qui va impulsar l'Escolania de manera molt important durant el segle XX. I ens sentim agraïts, també, als qui ens han convidat i a tots els qui fan possible que aquesta gira es pugui dur a terme», afirma el P. Sergi d'Assís Gelpí, prefecte de l'Escolania de Montserrat.

«L'Escolania —explica el P. Gelpí— rep moltes invitacions per fer concerts al nostre país i a l'estranger. Sovint ens conviden de festivals, i és cert que quan les gires són a Europa passen més desapercebudes, però a vegades són festivals de molt nivell musical. Penso, per exemple, en Hongria, Rússia o Polònia. Aquests darrers anys, quan hi hem anat, hem percebut una cultura musical remarcable en el públic que assisteix als concerts. Ara bé, en l'imaginari col·lectiu, els Estats Units són un referent. Per tant, poder anar a cantar a Nova York, Nova Jersey, Washington, San Francisco i Los Angeles és espectacular. Estem parlant d'una gira a les dues costes dels Estats

L'Escolania de Montserrat és una institució amb més de 700 anys d'història.

Units i això no ho havíem fet mai. És una ocasió única.»

Pel que fa als concerts que interpretarà l'Escolania, el P. Sergi d'Assís Gelpí informa que «el format d'aquests concerts, en general, serà bastant acotat; no seran concerts gaire llargs. I per això caldrà que el repertori el tinguem molt ben après, perquè amb una estona han de poder percebre què és l'Escolania a través dels seus cants. En el cas de Washington, estrenarem al Kennedy Center una peça en català del compositor Bernat Vivancos, antic director de l'Escolania. En principi, està previst que musiqui un poema de Joan Maragall, que és un cant de pau. Llorenç Castelló, actual director del cor, ja està preparant el repertori per a cada concert i preveient el temps d'assajos que necessitarem. Intentarem mostrar i exportar allò que fem habitualment: música religiosa i de Montserrat, i cançó popular catalana. Segons l'auditori, destacarem més un repertori o un altre.»

El prefecte de l'Escolania de Montserrat opina «que la cultura catalana encara és massa poc coneguda. La nostra cultura mil·lenària s'ha de donar a conèixer molt més. A nosaltres ens agrada fer-ho de dues maneres: que puguin apreciar que a Catalunya s'interpreta música amb qualitat i que la música creada a casa nostra (penso en harmonitzacions de cançons populars catalanes que són precioses!) val la pena de ser descoberta.»

Calendari d'actuacions

Els primers dies als Estats Units, l'Escolania serà acollida per les famílies

P. SERGI D'ASSÍS GELPÍ

«Intentarem mostrar i exportar allò que fem habitualment: música religiosa i de Montserrat, i cançó popular catalana»

«Es tracta d'un reconeixement molt gran a la qualitat musical de l'Escolania de Montserrat»

d'un cor de Nova Jersey, el Children's Chorus of Sussex County, amb qui faran un intercanvi musical que acabarà amb un concert conjunt en un auditori d'aquella ciutat. Els escolans efectuen també visites culturals per les ciutats on estan allotjats.

El 29 de juny tindrà lloc el primer dels concerts de pes de la gira, el que es viurà a la catedral de Sant Patrici de Nova York, el principal temple catòlic de Manhattan, situat a la Cinquena Avinguda.

El 30 de juny, l'Escolania participarà en una *performance* al Metropolitan Museum of Art de Nova York, concretament a The Cloisters, un espai on hi ha una part del claustre del monestir de Sant Miquel de Cuixà. Durant l'espectacle, en el qual es crearà una

atmosfera en un entorn d'obres d'art medieval, l'Escolania cantarà alguna peça del seu repertori.

El 2 de juliol, l'Escolania serà a Washington, on al migdia té previst cantar en una missa a la basílica nacional dels Estats Units. Al vespre, farà un concert compartit amb un altre cor a la Trinity Church, l'església on anava habitualment el president John F. Kennedy, al barri de Georgetown, i on encara hi acudeixen els membres de la família de l'expresident.

El 3 de juliol tindrà lloc el gran concert dins del festival per commemorar el centenari del naixement del president John F. Kennedy, a la sala gran de The John F. Kennedy Center for the Performing Arts. En aquest festival, l'Escolania cantarà una peça en català, creada per a l'ocasió pel compositor Bernat Vivancos, encarregada per l'organització de l'esdeveniment. I, juntament amb altres cors, estrenaran una altra peça de conjunt.

El 4 de juliol, l'Escolania assistirà a la tradicional desfilada del Dia Nacional dels Estats Units i al concert simfònic que té lloc davant del Capitoli de Washington.

El 5 de juliol viatjarà de la costa est a la costa oest; concretament, a San Francisco, on l'endemà oferirà un concert compartit amb el Pacific Boychoir Academy, cor guanyador de dos premis Grammy.

El 8 de juliol acabarà la gira a Los Angeles, amb un concert compartit amb Los Angeles Children's Chorus. Abans de tornar a Catalunya, l'Escolania té previst participar en una missa a la Christ Cathedral Arboretum de Los Angeles.

Una joia sobre horticultura i jardineria

Presentat el llibre «Lo jardiner hortolà y florista», dels Caputxins de Catalunya

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El saló d'actes del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) va acollir el dijous 2 de març la presentació del llibre *Lo jardiner hortolà y florista*, dels Caputxins de Catalunya, editat, dins de la col·lecció Scripta, per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, amb el suport de la Universitat de Barcelona i el Ministeri d'Economia, Indústria i Competitivitat. Es tracta de la reedició d'aquesta obra (editada per primera vegada l'any 1852) amb una nova transcripció anotada i amb dos estudis, històric i lingüístic.

Hi van intervenir Lluís Calvo, delegat del CSIC a Catalunya; fra Valentí Serra de Manresa, arxiver dels Caputxins i autor de la introducció; la filòloga Montserrat Alegre, autora de l'estudi lingüístic; el filòleg Xavier Luna-Batlle, director i editor de la col·lecció Scripta, i Josep Mañà, especialista en cultura popular.

Lluís Calvo va definir el llibre com «una petita joia», «una obra aprimorada en molts aspectes que posa de manifest una manera de fer sobre la qual ens hem construït com a societat». Es tracta d'un manual de la segona meitat del segle XIX sobre horticultura i jardineria, amb referències a les hortalisses, les herbes remeieres i les flors que es conreaven a Catalunya, escrit per un frare caputxí anònim, apassionat pel conreu.

Per la seva banda, Xavier Luna-Batlle va recordar que «la col·lecció Scripta publica textos catalans antics i contemporanis no literaris d'interès per a l'evolució de la llengua i dels dialectes en particular». Així mateix, va puntualitzar que «sovint són textos inèdits o que ja no es troben a les llibreries i que mereixen ser reeditats; autèntics

Agusti Codinach

Els cinc ponents amb uns quants exemplars del llibre.

tresors lingüístics».

Fins ara, dins de la col·lecció Scripta, s'hi han publicat set llibres: *Libre de plantar vinyes e arbres...*, *Al cor de la terra (El món agrari a les Terres de l'Ebre al segle XX)*, *El dietari de Joaquim Fina, de Palafrugell (1842-1878)*, *Capítols de la Barranxelleria i del dret de cabeçatge (l'Alguer, segles XVII i XVIII)*, *Libreta de notes i cartes (1838-1846) de Narcís Batlle, masover de Montiró*, *Tres llibres d'aritmètica mallorquina* i *Regiment de preservació de pestilència (1348)*.

Català, vehicle d'expressió

«Lo jardiner hortolà y florista és

una mostra extraordinària de la llengua catalana a mitjan segle XIX, en uns moments en què no estava ni normalitzada ni normativitzada; és una llengua caòtica i anàrquica», va posar en relleu Montserrat Alegre. El llibre respecta la llengua de l'original, amb algunes adaptacions a la llengua actual per tal de facilitar-ne la lectura. «Hi ha arcaïsmes, col·loquialismes i castellanismes», va afegir l'autora de l'estudi lingüístic.

Segons Montserrat Alegre, «l'autor demostra una gran voluntat de precisió, ja que ofereix explicacions de tota mena sobre les pràctiques hortícoles tradicionals». Aquest caputxí fa servir la llengua catalana «per a que de est modo està a la intel·ligència de las personas menos instruïdas», escriu en el pròleg. Cal recordar que «la gent il·lustrada havia rebut l'ensenyament en llengua castellana; per això l'autor empra el català com a vehicle d'expres-

sió», va assenyalar Alegre.

Josep Mañà va subratllar la importància d'aquesta obra, «testimoni del conreu tradicional de l'hort abans de la irrupció dels productes químics i de la robotització», i va destacar-ne la «dimensió humanista, en línia amb l'encíclica *Laudato Si*, del papa Francesc, on proposa un model d'ecologia integral». En aquest sentit, va esmentar «la manera de poder aromatitzar certes verdures i hortalisses a base de vi i mel». Mañà també va qualificar l'autor del llibre com «un horticultor culte molt observador».

Finalment, fra Valentí va tenir paraules d'agraïment per a totes les persones que havien fet possible l'acte, «sobretot el qui fa germinar les llavors, el Déu creador». I va ressaltar que el llibre, «escrit amb amor i espiritualitat», «va ser molt llegit al segle XIX» i «ens obre un ventall enorme al conreu ecològic actual».

Joan-Andreu Rocha, nou degà de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL

Redacció / Barcelona

El Dr. Joan-Andreu Rocha ha estat nomenat nou degà de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-Universitat Ramon Llull, en substitució del Dr. Paco López, degà des del 2007. Joan-Andreu Rocha és doctor en Ciències de la Comunicació i en Història de les Religions. Ha ocupat diferents càrrecs, com ara el de vice-degà de Periodisme de la Universitat Abat Oliba-CEU de Barcelona. Les seves àrees d'especialització són la comunicació intercultural, la geopolítica de la comunicació i de les cultures, els mitjans de comunicació i les minories

religioses, i la fenomenologia de les religions. Ha publicat diversos articles acadèmics i divulgatius.

El Dr. Rocha ha assenyalat que la seva arribada a la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-URL suposarà «una continuïtat innovadora», ja que com a degà farà que les coses que s'han sembrat en aquests anys funcionin encara millor, especialment en l'àmbit de la recerca i la innovació. El relleu del deganat de la Facultat coincideix amb els 25 anys de l'inici dels estudis d'Educació Social, que l'avalen com una professió consolidada i amb un ampli reconeixement social.

PELEGRINATGE ALS SANTUARIS DE Lourdes, Loiola i Arantzazu

del 24 al 28 de maig

Visitant Sant Sebastià i el Museu dels Màrtirs Claretians de Barbastro

Per a més informació i reserves, truqueu al **934 092 770**

El programa iconogràfic de les pintures murals de Polinyà i el seu ideador

Jesús Alturo i Tània Alaix

Universitat Autònoma de Barcelona
Fotos: Museu Diocesà de Barcelona

L'església de Sant Salvador de Polinyà és una autèntica joia del romànic català, malgrat que sovint quedi oculta enmig de la febril activitat del Vallès Occidental. La seva petita construcció, tan acollidora; les seves pintures murals, tan ben conformades, ens susciten una viva emoció. Poc importa que, d'aquests frescos, només se n'hagin conservat alguns fragments. Són restes suficients per admirar la superior qualitat artística del mestre que devia dirigir la seva realització. Les escenes, per ell o sota les seves ordres executades, no ens deixen indiferents; ens arriben al cor i ens commouen, encara avui, per la força extraordinària de les seves pinzellades, tan expressives i fermes, tan antigues i picassianes. Particularment emotiu ens resulta el quadre en què Jesús, amb un rostre ben serè i inspirador de pau, agafat del braç per un esbirro, es disposa a prestar declaració al Pretori davant un Pilat confós mentre un soldat l'observa amb mirada més atenta que no pas vigilant.

La de Sant Salvador fou una església que, possiblement, deu els seus orígens a una capella domèstica d'algun cristià opulent d'entorn al segle IV. Aquest podria haver estat el mateix Paulí, el senyor d'una antiga vil·la romana que donaria nom a l'actual poble de Polinyà. I el cert és que, per la documentació escrita que s'ha conservat, sabem que aquesta església, si més no al segle XI, pertanyia a títol particular, com podia esdevenir-se en aquell temps, a Guislabert, bisbe de Barcelona, de qui era propietat no per la seva superior condició eclesiàstica, sinó com a membre poderós de la família vescomtal. Però, l'any 1056, aquest prelat la donà al capítol catedralici barceloní. I és per aquest motiu que, sens dubte, cal veure en els canonges de Barcelona els promotors de la reedificació de l'església i de la realització de les seves pintures murals, que devien estar concloses ja el 14 de novembre de l'any 1122, quan el nou temple fou consagrat pel bisbe sant Oleguer. Certament no cal pensar, com alguna vegada s'ha suggerit, que fou la família senyorial dels Santa Coloma la impulsora de la reforma.

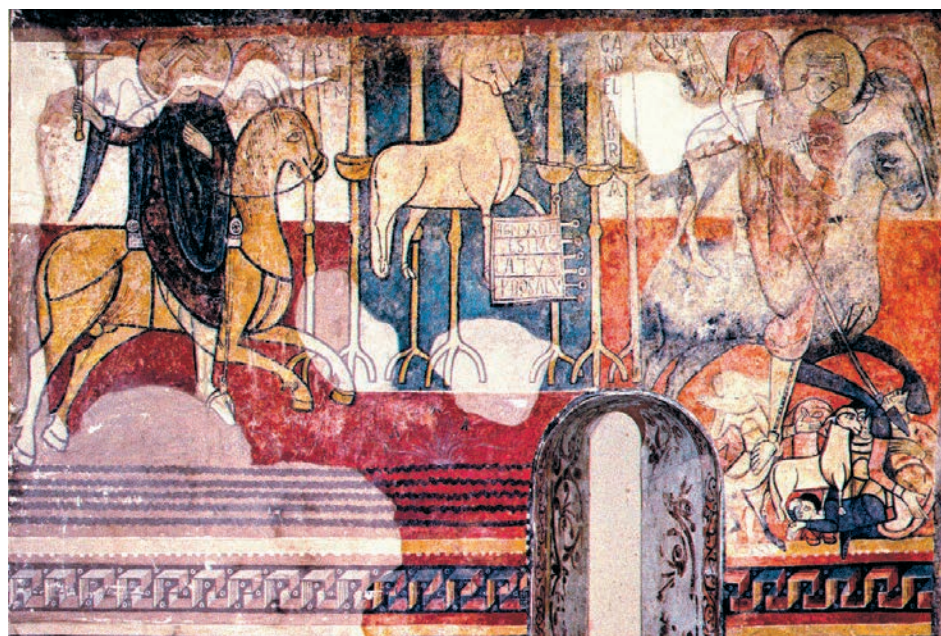
Vida de Jesús

Les pintures de Polinyà narren la vida de Jesús; des de l'anunciament fins a la seva passió i mort. I, paral·lelament, presenten diverses escenes terrorífiques del dia de la fi del món i del judici final, inspirades en l'Apocalipsi de sant Joan. Es tracta d'un programa iconogràfic molt ben planejat, que ofereix un cicle iconològic complet, on s'explica visualment i pedagògicament la vinguda de Crist i el seu retorn a la fi dels temps.

Alguns historiadors han apuntat que aquestes pintures de caràcter apocalíptic podien haver rebut la influència de les miniatures dels beatús, és a dir, els manuscrits transmissors del *Comentari*

Jesús al Pretori davant Pilat.

Diverses escenes de l'Apocalipsi.

a l'*Apocalipsi* de Beat de Liébana, tan vistosament decorats. I, certament, que un artista català de l'època s'hi hauria pogut inspirar, perquè els beatús foren copiats al nostre país i també hi circularen exemplars vinguts de fora. Basti recordar que el cabiscop Joan de la catedral de Girona, el 1078, feu donació a aquesta seu de l'exemplar que posseïa d'un beat copiat l'any 975 per Sènior i pintat per una dona de nom Ende; d'aquest hom tragué una còpia, entre final del segle XI i inicis del XII, actualment conservada a Torí. La Cartoixa de Montalegre en posseïu un altre de començos del segle XII i, encara que ja a la segona meitat de la mateixa centúria, l'escriptori de Poblet produí el que actualment és a Salamanca. El de la

Seu d'Urgell, per la seva banda, d'inicis del segle XI, era ja a la Seu, pel cap baix, el 1147. No seria impossible, doncs, que, en el cas concret de Polinyà, la influència dels beatús damunt les seves pintures hagués pogut ésser directa.

Però, qui va concebre aquest programa pictòric? El pintor, més si era un laic, com presumiblement succeí a Polinyà, es limitaria a executar el plantejament formulat per qui va idear el missatge a transmetre, una persona o un col·lectiu que havia de ser necessàriament culte. I aquí creiem que cal fixar-nos de nou en els canonges de Barcelona. No volem dir amb això, que, en determinades avinenteses, artista i planificador no poguessin coincidir en una mateixa persona. Però no devia ésser el més

habitual, i, tot i així, abans d'iniciar el seu projecte, el pintor bé el devia discutir amb els agents causants.

Però qui fou aquest pintor, ho ignorem, ara com ara, per complet, i sols podem deduir que es tracta de la mateixa persona que, coetàniament, dugué a terme les pintures murals de la veïna església de Santa Maria de Barberà. Amb tot, no manquen noms de diversos artistes o simples artesans que van treballar a Barcelona al segle XII. Esmentem, només a tall de mostra, uns musulmans innominats que van pintar per al comte Ramon Berenguer IV el 1157; un Guillem testimoniat entre el 1151 i el 1201; un sarraí, de nom Haly, documentat el 1169; un Olivar de 1185. El més antic de tots els coneguts, del segle XI, és un tal Pere, difunt ja el 1032, i pare del també pintor Galceran.

D'altra banda, és possible que, en el cas de les esglésies parroquials, a l'hora de preparar la decoració, es deixés sentir també la veu del rector; sobretot si aquest tenia la cultura suficient. A Polinyà no mancaren preveres provistos d'una certa competència cultural. La relativa proximitat de l'escola episcopal de Barcelona, hi devia ajudar. I, fins i tot, hem pogut identificar un sacerdot d'altres capacitats i de notable instrucció, com el prevere Ramon Miró. Però aquest ja era mort el 1122. Per la qual cosa pensem exclusivament en els canonges barcelonins com a inspiradors del projecte iconogràfic. No debades, entre ells, hi havia mestres i escribes de mèrit.

Hipòtesi versemblant

I podríem arribar àdhuc a identificar aquest personatge? En el cas de Polinyà creiem que, almenys, ens hi podem atansar. El bisbe consagrat, sant Oleguer, tingué com a secretari un erudit tan destacat com el canonge, gramàtic i canonista Renall, que, originari del Llenguadoc, ja des de l'any 1110, apareix amb certa assiduitat a Barcelona, i que fou l'autor de la seva biografia, la *Vita beati Olegarii*, a més d'altres textos, com la *Passio sanctae Eulaliae Barcinonensis* o uns versos de *corpore Domini*. No seria sorprenent, doncs, que un hom hagués recorregut a ell, pel seu prestigi, autoritat i coneixements, per tal que planifiqués el programa iconogràfic de Sant Salvador de Polinyà.

És sabut que fins i tot s'ha pensat en la seva persona com a autor de la còpia d'un *Comentari a l'Apocalipsi* d'Apringi de Beja, en els nostres dies conservat a Copenhaguen, tot i que, darrerament, hom ha posat en dubte aquesta atribució. En qualsevol cas, copiat aquest còdex el 1132, segons que sembla, a Barcelona, és un clar indicatiu de l'interès pels comentaris a l'Apocalipsi entre els canonges barcelonins, dins dels quals sobresortia la personalitat preexcel·lent del mestre Renall, que molt bé hauria pogut ésser l'impulsor d'aquesta còpia barcelonina, com, tal vegada, estigué darrera de la transcripció del beatús de Girona, en la qual catedral també prestà els seus serveis.

Actualitats científiques

Què ens cal dir del sistema planetari de l'estrella Trappist?

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Que la premsa ha exagerat la importància de la troballa. *La Vanguardia* fins i tot ho ha considerat notícia de portada. I sabem des de fa temps que moltes estrelles (potser uns dos terços de les de la nostra Galàxia) tenen el seu sistema planetari. Els exoplanetes (astres opacs que orbiten estrelles que no són el Sol) es van començar a detectar el 1995. Avui ja arriben a 3.582 els descoberts a l'entorn de centenars d'estrelles. I la gran majoria molt diferents de la Terra. Només poques desenes s'han considerat com a possibles habitables. Un d'ells és el que gira a l'entorn de l'estrella Proxima. Us en vaig parlar el 16 de setembre de l'any passat.

Què té de nou la recent troballa? És el cas d'una altra estrella, una més, que té un sistema planetari. Aquesta vegada arriben a 7 els astres que s'ha vist que l'orbiten i tots molt petits. I aquí hi ha la novetat, no pas en el simple fet d'haver trobat un sistema planetari, perquè ja se'n coneixen molts d'altres de fa anys.

La descoberta començà el 2010: amb el telescopi anomenat Trappist (de Transiting Planets and Planetesimals Small Telescope) situat a Xile s'ha estat analitzant aquests últims 16 anys una petita estrella de la constel·lació de l'Aquari, dotada d'una temperatura superficial de 2.300°C (al nostre Sol és de 5.500°C) i que té 7 planetes molt pròxims (la seva distància a l'estrella és només d'algunes centè-

Recreació artística dels planetes de Trappist-1 basada en les dades disponibles sobre les seves mides, masses i distàncies orbitals (NASA/JPL-Caltech).

simes, com a màxim, de la distància Terra-Sol). Com s'han pogut detectar? Pel trànsit, quan passen per davant de l'estrella hi originen una minva de lluminositat que és detectable pel telescopi dit (que s'ha construït especialment per fer aquesta feina). Una meticulosa anàlisi d'anys ha fet que es pogués publicar ara a la revista *Nature* els resultats obtinguts científicament. Són 7 objectes que tenen un radi que va de 0,77 a 1,13 del de la Terra (per

tant semblants en volum) i que, per ser tan pròxims a l'estrella, descriuen l'òrbita en pocs dies o sigui que el seu any és des de només d'un dia i mig, per als més propers, fins a un màxim d'uns 20 dies, per als més llunyans. L'estrella ara s'anomena Trappist 1 i els seus set companys es designen amb Trappist seguit de les lletres b, c, d, e, f, g i h.

Poden tenir vida? Com que l'estrella és poc calenta, la temperatura dels

planetes, encara que siguin propers, no arriba pas a 100°C. En els e, f i g potser és semblant a la Terra amb possibilitat d'aigua líquida. Però és només una possibilitat. No en podem dir res més. No hem de fantasiejar.

Al Museu Geològic del Seminari, el dimarts 21 de març, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau parlarà sobre *Els quasars són galàxies llunyanes*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

Gent de casa

Dhuoda d'Uzès.

Dhuoda, pionera de la teologia moral

Fa poc més de cinc anys, quan iniciàvem aquesta secció «Gent de casa», volíem donar a conèixer personatges catalans i cristians que, tot i haver destacat per la seva fe i amor al país, no fossin excessivament coneguts.

Tot i l'esforç per alternar personatges masculins i femenins, la història fins avui s'ha escrit més aviat en un determinat gènere. Anem pels 170 personatges i un 27% són dones. Avui en destaquem una de prou desconeguda que és fonamental per valorar el paper de la dona en la nostra història.

Dhuoda, la comtessa Dhuoda, era una dama carolíngia, filla de Sanç I Llop, duc de Gascunya, i d'Asnares, filla d'Asnar I Galí, comte d'Aragó. Va néixer l'any 803 i es va casar jove, segons el costum de l'època, el 824, amb el cosí de Carlemany, Bernat de Gòtia, duc de Septimània. El 826 naixia el primer fill, Guillem de Septimània, que seria comte de Barcelona i d'Empúries.

Per raons no gaire aclarides, la comtessa Dhuoda va restar sempre sola, separada del seu marit, que era a la cort o a la guerra. Ella, sola al castell, administrava les rendes i demanava préstecs a

Joan Pallarès-
Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

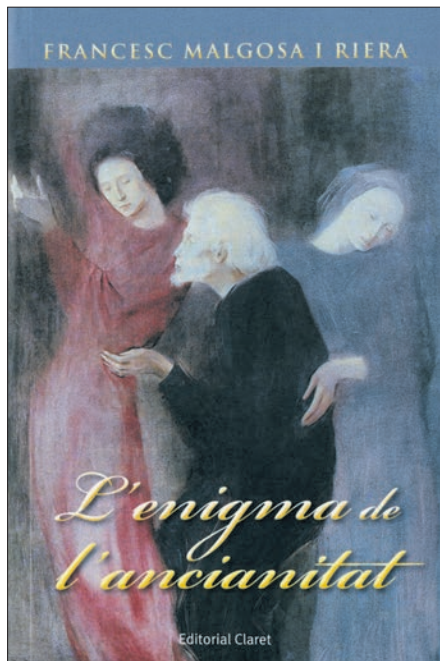

jueus i a cristians.

Privada del seu fill —portat a la cort des de ben petit—, va escriure entre els anys 841 i 843 un tractat d'educació, *Manual per al meu fill*, considerat el primer text de pedagogia de l'edat mitjana. Dhuoda volia amb aquest manual mantenir un vincle amb el fill que li havien arrabassat. Alhora és un tractat de teologia moral, amb consideracions religioses i socials. Un text de gran valor literari, amb la singularitat de la mà femenina, que dona a conèixer que, si s'actua amb noblesa i rectitud i amb devoció cristiana, s'obté la felicitat terrenal i la vida eterna.

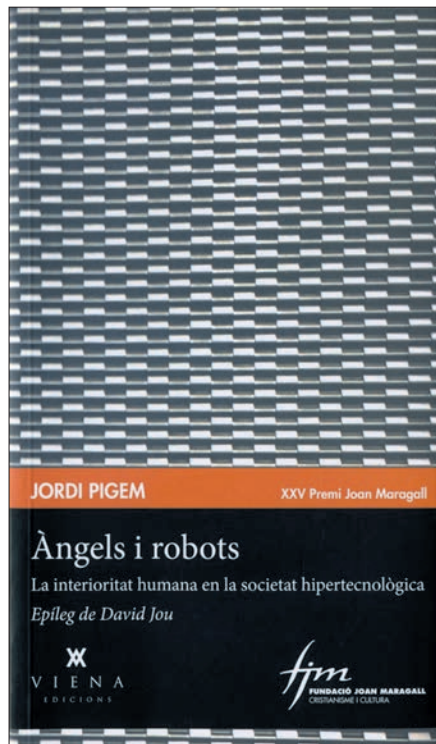
Dhuoda, com a esposa de Bernat, va ser comtessa de Barcelona i de Girona, a més de duquesa de Septimània. La seva mort s'esdevindria en una data imprecisa, però sembla que no gaire més tard del febrer del 843, que és quan va acabar el seu manual. Culta, refinada i rica, no representa la dona del seu segle, però l'allunyament del marit i del fill sí que demostra, tot i la posició social, la submissió de la dona als interessos familiars en aquell segle IX.

FRANCESC MALGOSA I RIERA
L'enigma de l'ancianitat
Claret, 2017, 100 pàg.

Mn. Francesc Malgosa, als seus 90 anys, ofereix al lector aquestes pàgines «curulles de tendresa, reconciliades amb la vida, amb els seus dolors, decepcions i joies, que postulen a mitja veu la grandesa d'envellir», afirma en el pòrtic fra Josep Manuel Vallejo. El cofundador de *Catalunya Cristiana* medita sobre l'esperança cristiana, des de la fe i la raó.

JORDI PIGEM
Àngels i robots
Viena, 2017, 166 pàg.

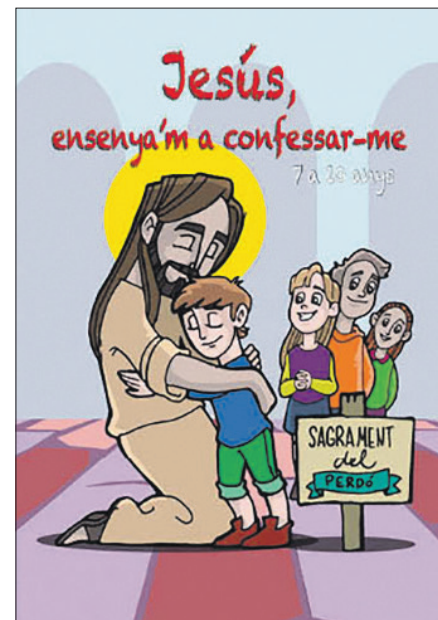
El filòsof Jordi Pigem ens convida a reflexionar en profunditat sobre la condició humana actual i sobre el paradigma tecnocràtic que avui amenaça tant la interioritat humana com la sostenibilitat. I ho fa centrant-se en les pautes de l'encíclica *Laudato Si* i d'una sèrie de pensadors (R. Guardini, R. Panikkar...). Aquesta obra va guanyar el XXV Premi Joan Maragall.

JOSÉ ANTONIO GOÑI
En pregària amb Maria
Centre de Pastoral Litúrgica, 2017, 108 pàg.

Aquest volum recull cinquanta pregàries inspirades en Maria a partir de textos litúrgics. Estan constituïdes per una meditació, una lectura de l'evangeli i una pregària extreta de la litúrgia. És una aproximació interioritzada a la figura de Maria, que va tenir un paper privilegiat en la història de la salvació, amb els moments més importants de la seva vida.

EQUIP DE PASTORAL
Jesús, ensenya'm a confessar-me
Familia de Jesús, 2017, 32 pàg.

Aquest llibret, que compta amb unes il·lustracions molt atractives a color, va adreçat essencialment als nens i nenes que es preparen per confessar-se per primera vegada. Explica el sagrament de la Reconciliació des de l'amor i la misericòrdia de Déu Pare. Inclou la cerimònia completa per rebre aquest sagrament, així com el lliurament de creus als infants.

JORDI SIERRA I FABRA
Les paraules ferides
Amsterdam, 2017, 196 pàg.

Li Huan és un dels nous guardes del camp de presoners. Un recinte esfereïdor per als presos polítics contraris al Govern. Haurà de llegir les cartes dels reclusos i decidir quines paraules i frases cal prohibir. Les cartes a la seva estimada d'un dels presoners fan trontollar les creences més arrelades del censor. S'hi parla de poesia, d'amor, de llibertat...

MÀRIUS BELLES I DANIEL ARBÓS
Pa ciència, la nostra
Angle, 2016, 218 pàg.

Funciona posar la cullereta a l'ampolla de cava? Per què els tomàquets no tenen el gust dels d'abans? El suc de taronja cura el refredat? Podem dormir segurs amb una planta a l'habitació? Per què s'arruguen les camises? En aquest llibre es mostra, amb una mica d'humor, la ciència que podem trobar a la cuina o al metro. Curiositats científiques del dia a dia.

MARGARIDA ARITZETA
La filla esborrada
Capital Books, 2017, 280 pàg.

Tots els personatges d'aquesta novel·la amaguen secrets, com si, a l'hivern del 1945, durant la postguerra espanyola, fos l'única manera de viure i sobreviure. Uns, com la Laura, per la vergonya d'haver sofert un trauma i imaginar-ne la venjança; altres, com el Gabriel, per la lluita antifranquista que el fa viure ocult a les muntanyes amb un grup de maquis.

LORRAINE FOUCHET
Entre el cielo y Lu
Roca, 2017, 366 pàg.

Jo té planejat gaudir d'una merescuda feliç jubilació a l'illa de Groix, però la seva esposa, Lu, mor. Abans del traspàs, Lu li encarrega una missió: ha d'aconseguir que els seus fills siguin veritablement feliços. L'objectiu no sempre serà fàcil, tot i que es veurà acompanyat de grans i agradables sorpreses. Un sublim tribut a l'amor, a la família, a la felicitat...

Crítica literària

La religió del futur

Vet aquí una vegada hi havia una espècie humana, l'*Homo sapiens*, que va fer un canvi de xip: gràcies a mites i creences compartits, va començar a cooperar en massa i, així, va arribar a eliminar les altres espècies humanes i bona part dels grans mamífers de la Terra. Aquests homes eren caçadors recol·lectors en un món animista, un món coral on tots els éssers vius es reconeixien en peu d'igualtat.

Milers d'anys més tard, però, els sàpiens van aprendre a domesticar les plantes i els animals. No sembla que això els ajudés a viure millor, però sí que va fer que es multipliquessin ràpidament. Van inventar l'escriptura i els diners, que van fer néixer els imperis. L'antic animisme coral es va transformar en diverses religions teistes que situaven l'home, en diàleg amb Déu, per damunt de la resta d'espècies animals. Arribava el teocentrisme.

I així va anar la cosa fins que, al segle XVI, els sàpiens van començar a desxifrar els secrets de la natura amb un mètode innovador. Arribava la revolució científica i, en conseqüència, la consagració definitiva de l'home: l'humanisme. El van voler representar tres religions (liberalisme, comunisme

YUVAL NOAH HARARI

Homo Deus

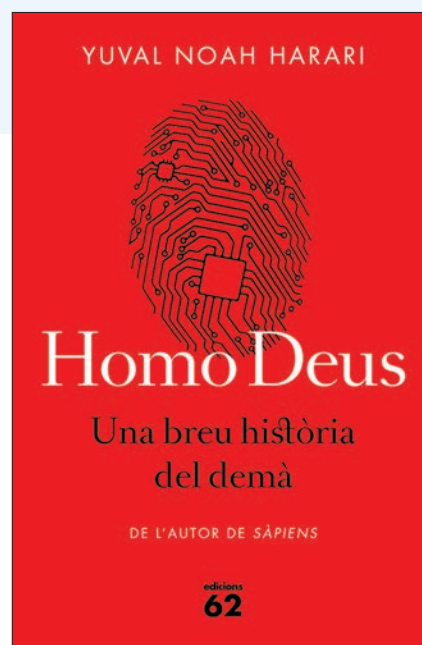
Ed. 62, 2016, 576 pàg.

i nazisme), que es van barallar durant tot el segle XX. Va guanyar el liberalisme i la seva doctrina: el sentit de les nostres vides es basa en la llibertat i l'experiència única i sagrada de cadascun de nosaltres. I gràcies al seu gran aliat, el capitalisme, va construir un món, el d'avui, que sembla que ha guanyat la batalla a les grans xacres de la humanitat (la fam, la pesta i la guerra), que mai no havien provocat la mort de tan poca gent com ara.

Aquesta és la història del passat que Yuval Noah Harari explica a *Homo Deus*, la continuació del seu èxit anterior, *Sapiens*. «I ara què?», es pregunta. Pensem en el món informatitzat d'avui. Tecnologia que substitueix l'home i quantitats ingents de dades que viatgen arreu del món gràcies a internet. Imaginem metges, taxistes, professors i policies substituïts per màquines molt més eficients que tinguin en compte les nostres necessitats, també les emo-

cionals. Diagnòstics perfectes. Zero accidents de trànsit. Control absolut del crim. Imaginem que les màquines ens coneixen tant que, finalment, deixem que decideixin per nosaltres: quin tractament hem de seguir, quina carretera hem d'agafar, quin partit hem de votar. En un món així, on quedaria el liberalisme, que consagra la llibertat de l'home?

Si trobeu que això és fer volar coloms, penseu en quantes dades personals surten de cada cerca que feu a internet. I de si valoreu més l'experiència (contemplar un paisatge) o el fet de transformar-la en dades (fer una foto amb el mòbil i enviar-la per Whatsapp). I de si faríeu més cas d'una anàlisi genètica o de la intuïció d'un metge. El futur serà (com ens agrada creure) de l'home, que utilitzarà les dades? O serà de les dades, que utilitzaran l'home? En la resposta, segons l'autor, hi podríem veure la religió del futur.

David Claret
Arquitecte i geògraf
dvclaret@hotmail.com

Crítica teatral

Entre el «com» i el «què» de «Jane Eyre»

«JANE EYRE», de Charlotte Brontë
ADAPTACIÓ, d'Anna Maria Ricart
MÚSICA, de Clara Peya
INTÈRPRETS: Jordi Collet, Gabriela Flores, Abel Folk, Ariadna Gil, Pepa López, Joan Negrié i Magda Puig
DIRECCIÓ: Carme Portaceli
Teatre Lliure Gràcia, Barcelona.
Fins al 26 de març

Em fa l'efecte que la novel·la *Jane Eyre*, de Charlotte Brontë (Thornton, Regne Unit, 1816 - Haworth, Regne Unit, 1855), escrita el 1847, és d'aquelles que per aquests verals no queda bé confessar en veu alta que s'hagi llegit mai, però que molts lectors dels que la neguen guarden curiosament a la seva biblioteca.

I això és així perquè malgrat el seu acusat romanticisme i el seu desenllaç, que concedeix un final més que feliç a la protagonista de la història després de les penúries que ha viscut des de la infància i per estovar la tragèdia i no deixar els lectors —o espectadors— amb mal de cor, fa recuperar la vista perduda pel fatal incendi al propietari colonialista Edward Rochester, que aquí exclama, quan torna a tenir Jane Eyre prop seu: «Ets una fada!»

Aquest límit entre la realitat i la ficció, amb aires de gènere gòtic i fantàstic, és segurament el que ha fet que, al llarg del temps, s'hagi etiquetat i mig rebutjat *Jane Eyre* per ser considerada una novel·la melodramàtica. Però resulta que la barreja de melodrama gòtic i fantàstic ha fet fortuna a les alçades del segle XXI i els lectors o espectadors li perdonen la dosi de sentimentalisme que amaga

Les actrius Ariadna Gil i Gabriela Flores en una escena de la versió teatral de «Jane Eyre» al Teatre Lliure de Gràcia. / © Ros Ribas

la història i aprofiten de *Jane Eyre* altres valors com la igualtat de gènere, la llibertat de la protagonista i la seva fortalesa a tirar endavant, a pesar de les dificultats que troba en una època de rigidesa i opressió per a les dones.

La dramaturga Anna Maria Ricart ha aconseguit concentrar en dues hores les més de 500 pàgines de la novel·la sense que perdi gens el seu ritme. I en un registre de nines russes, d'històries dins de la història, defugint l'estricta narrativa de base, l'ha convertit en un suggeridor i lineal discurs dramàtic, extraient de l'original el millor de la seva matèria primera literària.

La directora Carme Portaceli ha optat per una posada en escena estilitzada, on el blanc de la infraestructura contrasta amb el negre majoritari del vestuari dels personatges. L'elecció de l'actor Abel Folk (Edward Rochester) i l'actriu Ariadna Gil (Jane Eyre) han creat una parella interpretativa antològica. Ell, evolucionant des del paper de propietari colonialista anglès inicial fins a la degradació que l'allunya de la finca en la ceguesa. Abel Folk resol un dels seus millors papers portats fins ara al teatre. Ariadna Gil, amb un perfil de Jane Eyre molt personal, es mou entre la fragilitat de la jove Jane i la fermesa i decisió lliure de la institutriu Jane, un perfil que construeix de manera tan impecable com inimitable, amb una maduresa interpretativa guanyada a pols després de la seva intensa trajectòria cinematogràfica.

Al cap de dues hores, les reticències, si hi són, sobre la lectura de *Jane Eyre* han desaparegut perquè tota la companyia ha donat més importància al «com» explicar la història que no pas al «què» de la mateixa història. I per això s'aconsegueix un magnífic treball actoral que ja té totes les funcions esgotades i que reclama que es recuperi en una segona oportunitat.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Dr. Jaume E. Ollé, especialista en malalties infeccioses i epidemiologia

«El més escandalós és que no reaccionem davant les injustícies»

«Fins la persona més ignorant o analfabeta et pot ensenyar alguna cosa»

Rosa María Jané Chueca

El Dr. Ollé ha dedicat trenta anys de la seva vida a exercir la medicina en països com Haití, Bolívia, Mali o Etiòpia. La convicció que la medicina ha d'arribar a tothom, especialment a indrets on la situació és molt precària, l'ha dut a desenvolupar la professió sota mínims. Bon amic de Nuestros Pequeños Hermanos (NPH), a qui dona suport a l'hospital St. Damien de Port-au-Prince (Haití), és fundador de l'associació ACTMON (www.actmon.org). També és autor de *Crónicas de un médico en el mundo* (Icaria. La mirada esférica).

Què se li havia perdut, a vostè, en països com Haití?

Jo treballava als Estats Units. Durant unes vacances vaig anar al Carib, a Haití. Vaig quedar-ne molt sorprès. Era

cap a l'any 1975 i em van quedar ganas de tornar-hi perquè realment allà feia falta un metge que sapigués de malalties infeccioses. Vaig començar a col·laborar amb un hospital i va ser una experiència que em va marcar per sempre més. Haití va ser el primer país que vaig conèixer, dels molts en què després he estat. És un país especial, pobríssim, que em va atrapar per la seva idiosincràsia, història... és el país que més m'ha marcat. Podríem dir que és el primer amor.

I se'n va quedar enganxat...

Em va atrapar, sí... quan me'n vaig anar vaig fundar l'associació ACTMON (Associació Catalana per a la Prevenció i Tractament de la Tuberculosi al Tercer Món). Des del 1992 hi enviem diners i ja hi devem haver enviat un milió de dòlars. Actualment donem suport a dos hospitals d'Haití: un hospital pediàtric

a la capital, que compartim amb NPH, on financem el programa de tuberculosi, i l'hospital on vaig treballar anys, on ens encarreguem del programa de malnutrició. Col·laborem amb el Centre Paul Faure de tuberculosi a Djibouti. També col·laborem amb programes d'educació a Haití i Uganda.

Els dèficits sanitaris d'aquests països són qüestió de diners únicsament?

Tot va junt. Falten diners, falta actitud, falta educació, falta sanejament públic perquè no hi ha clavegueram, no hi ha aigua potable... és una combinació de tantes coses! La gent no té diners i les seves prioritats no són les nostres.

Què suposa ser metge a Uganda o a Haití?

La medicina és la mateixa: tens un malalt, l'intentes curar, millorar-lo. Però el malalt t'arriba més tard, la

patologia serà diferent, els mitjans que tindràs seran molt més limitats... tot és més complicat, però també més interessant, encara que sovint és més frustrant. En els nostres països rics la gent no valora res, estem acostumats a tenir-ho tot i a tenir-ho al moment!, i a sobre ens queixem.

Quina responsabilitat tenen els països rics en aquestes situacions?

Hi tenim molta responsabilitat. Hi ha un problema ètic perquè si tu en tens, has de compartir, però articular tot això no és gens fàcil. Evidentment, estem molt còmodes amb aquesta postura. El que trobo més escandalós és que, en general, no es reacciona davant de situacions d'injustícia, és una cosa que no podem ignorar.

30 anys d'experiència, què ensenyen?

Bàsicament el que he après és que tots som iguals, amb les mateixes motivacions. El que passa és que a causa de les circumstàncies, la gent actua de manera diferent, però si grates una mica t'adones que tots som iguals. Una altra cosa que he après és que no cal tenir por quan vas a aquests països ni tampoc anar-hi pensant que ja ho saps tot. Cal anar-hi amb molt de respecte, perquè fins la persona més ignorant o analfabeta et pot ensenyar alguna cosa. Existeix el risc d'anar-hi amb una mentalitat paternalista. Per això cal acostar-s'hi amb molt de respecte i humilitat.

Vostè volia canviar el món?

[Riu] Fa molt de temps que ho vaig pretendre... quan ets jove vols canviar moltes coses que no t'agraden.

Però vostè, en canvi, ha canviat el món de molta gent...

Potser vist així... podria dir que sí, que els he canviat el seu micromón. Cal tenir molta humilitat davant d'aquesta gent, davant de la seva realitat.

No es veu superat per la impotència davant d'algunes situacions?

Al principi t'enfades, però sempre has de veure l'aspecte positiu de les coses i has de focalitzar sempre en les coses positives perquè amb pensaments negatius no aniràs enlloc. De vegades, les poques coses positives són molt més grans que totes les negatives. Moltes coses són frustrants, però també hi ha petites alegries que acaben sent grans alegries.

Rauxa

La vocació de la intimitat

Eduard Brufau

La persona és imatge de Déu i al mateix temps criatura lliure capaç d'autodeterminar-se al marge de Déu. El conflicte i la tensió que es deriven d'aquesta ambivalència es manifesten d'una manera especialment fràgil en la dimensió de la sexualitat. Per això cal vessar llàgrimes d'agraïment davant d'un do sublim que ens fa sortir més enllà de nosaltres mateixos, però encara és més lloable plorar la facilitat amb què aquest do es torça sota la influència de l'orgull. La voluntat és coixa. Ens trobem en una esfera de joia i també de patiment. D'aquí que a l'hora de parlar-ne s'imposi la prudència del pudor i la intimitat. Més que un dret regulat per la llei, la intimitat és un sentit que té l'arrel en el cor de la persona.

En temps de llenguatge explícit se sobrevalora l'exercici

de la transparència i el sentit de la intimitat s'esquerda. Parlar de tot en públic no ens fa més lliures ni ens acostava més a la veritat. I quan és un mateix que desplega aquesta dimensió personal davant de tothom i atrau cap a si mateix tots els focus, la ideologia i la vanitat treuen el nas. L'únic fruit que se'n recull és la controvèrsia, que té una capacitat extraordinària de fer malbé fins els tresors més delicats. En l'estat actual de les coses cal redescobrir el pudor, però sense confondre's; hi ha un pudor mesquí i pusil·lànim que ens fa viure replegats sobre nosaltres mateixos i ens deixa eixorcs; però hi ha un altre pudor lluminós i ple de vigor que ens insereix en la vida mateixa i ens fa miraculosament fecunds. Aquest darrer és una veritable vocació a la qual tothom sense excepció està cridat.